

SPRING UD

AVISEN FOR DIG SOM VIL VIDE MERE OM
BØSSER OG LESBISKE

BIBLIOTEK OG ARKIV
LANDSFORENINGEN FOR BØSSER OG LESBISKE
FORBUNDET AF 1948

Foto: Kim Larsen

FORORD

Har du hørt/sagt vittigheder om bøsser og lesbiske? Har du nogen sinde set, snakket med en lesbisk – en bøsse? Drømmer du af og til om din bedste ven – og bliver forvirret over følelserne? Er du blevet bange når venskaber bliver meget tætte? Er du nysgerrig? – Så læs denne avis med digte, historier, beskrivelser og saglig information om bøssers og lesbiskes oplevelser, skrevet af os selv.

Vores ide er at give såvel »nye« lesbiske og bøsser, som alle andre nogle ægte billeder af vores virkelighed. Avisen kan læses selvstændigt, men er i meget høj grad rettet til f.eks. elever i folkeskolen, gymnasiet og på højere læreanstalter, som har valgt at få besøg af »GÅ UD GRUPPEN« fra Landsforeningen for bøsser og lesbiske.

»GÅ UD GRUPPEN« er en del af Landsforeningens informationstjeneste, som bl.a. har det mål, at slå hul i den mur af fordomme, som stadig møder lesbiske og bøsser.

Det vil nok altid være mærkeligt både for »mig selv« og for omgivelserne at opleve forelskelsen i en af sit eget køn. Vi opdrages alle i et samfund, som signalerer heteroseksualitet som det normale. At være anderledes føles skræmmende, men også stærkt fordi man befinder sig i en valgsituation.

Som 28-årig brugte jeg 2 år på at »springe ud« – »komme ud af skabet« – »få sagt DET« til mine forældre, familien, kammeraterne og kolleger. At få sagt:

»Jeg er lesbisk« var svært, fordi jeg vidste, at jeg fra andre ville møde alle myterne, fordommene og skrækken, som jeg kendte fra mig selv. Når vi vil aflive myterne om os, har vi erfaret, at den bedste måde er at snakke åbent om dem – »myterne op på bordet« – siger vi.

Jeg håber, at Spring Ud-avisen kan øge forståelsen for og viden om lesbiske og bøsser, og at »spring ud«-perioden bliver lettere for de unge og de nye bøsser og lesbiske, så de mere trygt kan »springe ud« – helst hurtigere og lettere end vi andre gjorde det. Her kan du hjælpe til, fordi du efter at have læst avisen ved mere og kan snakke med på et reelt grundlag. Du vil dermed gøre os mere synlige og være med til at få fordomme og myter om os til at forsvinde.

Elselange
Landsforkvinde
LANDSFORENINGEN
FOR BØSSER OG LESBISKE,
Forbundet af 1948

ORDFORKLARINGER

Seksuel lavalder:

Den seksuelle lavalder i Danmark er 15 år for såvel heteroseksuelle som homoseksuelle (bøsser og lesbiske). Dvs. at du skal være fyldt 15 år, før det er lovligt for dig at gå i seng med nogen overhovedet.

Heteroseksuel:

At være heteroseksuel betyder, at man forelsker sig i – og har lyst til at gå i seng med – en af det modsatte køn. Altså hvis du er en pige: så med en fyr – og hvis du er en fyr: så med en pige.

Homoseksuel:

At være homoseksuel betyder, at man forelsker sig i – og har lyst til at gå i seng med – en af sit eget køn. Altså hvis du er en fyr så med en anden fyr – og hvis du er en pige, så med en anden pige.

Homoseksuelle kaldes ofte – og kalder ofte sig selv – for bøsser og lesbiske.

Bisexual:

At være bisexual betyder, at man kan blive forelsket i – og have lyst til at gå i seng med – såvel en af sit eget køn som en af det modsatte køn.

Lesbisk:

Ordet betyder oprindeligt en kvinde, der kom fra den græske ø Lesbos.

Er i dag den mest benyttede betegnelse for homoseksuelle kvinder – altså kvinder, der bliver forelsket i andre kvinder.

Bøsse:

Ordet var oprindeligt et skældsord, der blev brugt om homoseksuelle mænd.

Vi har i dag taget ordet til os, og kalder oftest os selv for bøsser. Faktisk kan vi godt li' ordet.

En bøsse er en fyr, der bliver forelsket i andre fyre.

Skabsbøsse:

En bøsse, som lever skjult evt. i et ægteskab, og ikke tør indrømme over for andre (og næsten heller ikke over for sig selv), at han er en bøsse, kaldes en skabsbøsse.

Busklebbe:

En lesbisk (løbbe), som lever skjult, evt. i et ægteskab, og ikke tør indrømme over for andre (og næsten heller ikke over for sig selv), at hun er lesbisk/løbbe, kaldes en busklebbe.

Gnubber/Knop:

Skældsord for lesbiske, afledt af den måde, man forestiller sig, at lesbiske elsker på (knop henviser til 'klitoris').

Svans/Dåse/Fisselette:

Skældsord for især meget feminine bøsser.

Foto: Knud Vesterskov

INDHOLDSFORTEGNELSE:

LANDSFORENINGEN FOR BØSSER OG LESBISKE – FØR OG NU	s. 6
CHARLOTTE 16 ÅR: MAN ER HVAD MAN ER ..	s. 8
UNGDOMSGRUPPEN	s. 10
NOGLE AF EN BØSSEPIRES SEXUELLE FANTASIER	s. 12
AF EN ENDNU LEVENDES DAGBOG	s. 16
INTERVIEW MED JOHAN	s. 18
OM HOMOSEKSUALITET	s. 20
LESBISK USYNLIGHED	s. 21
AT LEVE SOM ÅBEN BØSSE	s. 23
FAR ER BØSSE	s. 24
HVORDAN ELSKER LESBISKE	s. 28
LITTERATURLISTE	s. 29

BØSSER OG LESBISKE: SPRING UD!

Er du bøsse eller lesbisk, så er dette det første og største bud: *Spring ud!*

Det vil sige: Ligesom blomster, træer og buske om foråret springer ud og viser for omverdenen, hvad de i den kolde vintertid har gemt.

– »Skal du ikke snart giftes?«

– »Hvorfor er du egentlig ikke gift eller har en kæreste?«

– »Sikke en kælling, mand! hva'?!«

– er spørgsmål, som hænger os lesbiske og bøsser laaangt ud af halsen, fordi familie, arbejdsplads, venner og bekendte utrætteligt spørger os, fordi vi i mange tilfælde ikke er modige nok til at svare:

– »Jeg er bøsse.«

– »Jeg er lesbisk.«

Altså fordi vi frygter konsekvenserne ved at springe ud. Resultaterne er, at vi er *usynlige*, og ingen eller få – bortset fra os selv – tænker på at vi eksisterer, eller hvem vi er, eller kender noget til vores måde at leve på.

Hvordan du lettest springer ud:

Angsten for din egen homosexualitet kan du nok kun overvinde ved at snakke med og være sammen med andre – ud-sprungne (!) – bøsser/lesbiske: for at få den oplevelse,

at vi er mange, som har præcis de samme problemer og erfaringer som du selv, altså at du ikke er alene.

at det er godt at springe ud, og

at det kan lade sig gøre uden for store kvaler og omkostninger.

NB: Glem det ikke: *Homoseksualitet i sig selv er ikke noget problem, overhovedet ikke, men derimod angsten for homoseksualitet, og især din egen angst.*

Denne angst for homoseksualiteten har besat og voldtaget os allesammen på et tidligt tidspunkt og i begyndelsen af vores udspring gjort det umuligt for os at se nogen forbindelse mellem

Foto: John Hansen

os og dette mystiske og unormale mindretal af »homofile«, som åbenbart især bestod af forpæne og lidt utiltalende ældre mænd – åbenbart noget i retning af børnelokkere – som en sjælden gang blev præsenteret, debatteret i fjernsyn, radio og aviser:

– og selv var vi – måske – forelskede

i andre fyre

i andre piger.

Det skyldes ikke en tilfældighed, det er ikke resultatet af en eller anden udvikling, som under alle omstændigheder ville være kommet, at det igennem de sidste par årtier er blevet lettere at leve som bøsse eller som lesbisk. Ligesom det heller ikke er resultatet af en blind udvikling, at f.eks. den danske arbejderklasses levevilkår i dag er usammenligneligt bedre end for 100 år siden. Det er resultatet af den faglige organisering af arbejderklassen, aktioner etc. På samme måde er det nu blevet lidt lettere at leve som bøsse eller som lesbisk, blevet lettere at springe ud, først og fremmest fordi vi – lesbiske og bøsser – har gjort opmærksom på at vi eksisterer, *vi er blevet synlige* (gennem aktioner, presseoptagelser, Chr. Kampmann, Gert Brantenberg, Anne Linnet, etc.). Det har kun været muligt, fordi vi nu slutter os sammen i vores egen »fagforening«: Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske (LBL).

Det må være oplagt at bruge LBL som platform til at springe ud, ved at være sammen med andre bøsser/lesbiske på en anden måde end f.eks. på et diskotek. Det kan man gøre ved at deltage i en af LBL's grupper.

Det er af helt uvurderlig betydning for dig at have nogle bøssevenner/lesbiske veninder, du kan støtte dig til, mens du springer ud, fordi vi vil være de eneste, som kender problemerne, som ved, hvad det hele drejer sig om.

TIL PIGEN, KVINDEN, DIG OG MIG –

Se nu gjorde du det igen!
Nej, jeg gjorde ej!
Jo, du gjorde, du kiggede efter den pige.
Hva' for en pige?
Lad vær ...
Ok, måske kikkede jeg lidt på hendes
bukser.
Ja! Og BALLER!
Aldrig, hva' tror du jeg er? ...
Jeg tror ikke, jeg ved!
Ved hvad?
Du har kikket efter piger hele vejen.
Nej, prøv lige og se her.
Se hva'
Så du det?
HVAD!!
Jeg kikkede efter den fyr!
JA, og jeg kiggede efter den LYGTEPÆL!
Gud, hvor er du ... DUM!
Jeg forstår dig altså ikke, gør det noget at
kigger efter piger? De er jo dejlige!
Ja! og hvad så?
Hvorfor så ikke erkende det, du er lesbi ...
Hov, Hov nu ikke så kvik, hvad jeg er rager
andre end mig selv!
Du ... jeg er dig!
Ja Gud bedre det! Ok måske er jeg lesbi ...
er der noget galt i det?
Overhoved' ikke, jeg vil bare gerne ha, at
erkender det.
Man skal ikke drage forhastede konklusioner!
Lad vær', du har jo haft det sådan længe. Hmm
... måske ... måske ...
Så erkend det!
Hvordan?
Si' det højt.
Sådan rigtigt højt?
Ja?
Er der nogen der kikker?
Nej
Jeg er les ... Jeg er les ... Jeg er LESBISK!
Kigger de?
Nej de gør ikke, for jeg sagde det »kun« højt
inden i mig selv, men hvis de er rigtige heldige
får de det måske at vide imorgen!!!

Helle Lau Pedersen

Fra: – Og vi skiltes med det. –
Om unge lesbiske og bøsser.
Gyldendal, 1987.

Foto: Mona Bager

Foto: Mona Bager

En stor tak til gæster og ansatte på Café Babooshka for medvirken på billederne til denne Spring-ud-avis.

MOR & FAR

Hvis I bare vidste hvor meget jeg hader mig selv.
Jeg ville så gerne gøre det bedre,
men I gør mig så usikker,
I gør mig bange.
Jeg ved ikke hvordan jeg skal opføre mig,
hvordan I helst ser jeg skal være.
Jeg ville så gerne være mig selv
sige de samme ting
gøre de samme ting
som jeg gør andre steder,
men jeg ved I ville blive sure og skælde ud.
Jeg bliver skuffet
og gemmer mig bag en maske.
Jeg græder inden i hver dag,
nogle gange kommer tårerne ud,
men I ser dem aldrig.
I ville spørge mig hvad der var galt.
Jeg har brændende lyst til at sige det,
til at gøre det mere åbent mellem os,
men I ville ikke acceptere det;
det er jo en sygdom ville I sige.
Jeg bliver endnu mere tosset af ikke
at kunne snakke med jer om det,
ikke at kunne græde med jer,
ikke at turde fortælle om mine forelskelser,
mine glæder og mine skuffelser,
men må lyve mig til jeres kærlighed
som alligevel nok ikke er der.
Jeg savner at I lægger en arm om min skulder
og trøster mig.
Jeg savner jer som forældre,
vores forhold er slet ikke noget forhold,
men mere 3 mennesker i 2 verdener.
Det burde være 1 verden
hvor vi kunne være fælles om alting,
hvor I ikke skulle sidde og snakke ondt
om de venner jeg har,
om den måde jeg er på,
den form for seksualitet jeg nu engang
bedst kan lide,
men høre på mig – give mig en knuser
og sige at I vil hjælpe mig,
det ville gøre det hele meget lettere.

Annemette 16 år.

LANDSFORENINGEN FOR BØSSER OG LESBISKE FØR OG NU!

Ideen til at starte en landsforening for bøsser og lesbiske opstod en Skt. Hans aften i Ålborg i skæret fra bålet. Året var 1948, og derfor blev foreningens første navn »Forbundet af 1948«. Foreningens første opgave var at gøre opmærksom på sin eksistens. Det lykkedes trods små midler, men foreningens stifter Axel Axgil fik snart at mærke, at fordommene mod bøsser og lesbiske var særdeles voldsomme. Han mistede sit job og sin bolig og blev smidt ud af det politiske parti, han var medlem af. Hetzen mod Axel førte til, at foreningen sammen med Axel flyttede til København – og her kom der for alvor gang i arbejdet. Der blev valgt en bestyrelse, skrevet vedtægter, og medlemstilgangen var stor. Udenfor København blev der oprettet flere lokale afdelinger, og også i Sverige og Norge blev der stiftet afdelinger af Forbundet af 1948.

Det var utroligt vanskeligt at være bøsse eller lesbisk i 50'erne og 60'erne, og politiet, nogle politikere og en del af pressen førte en heftig hetz mod vores organisation. Forfølgelserne smittede naturligvis også af på foreningen og dens medlemstal. I 1956 var medlemstallet nede på 65 – et fald i medlemstallet på over 1500. I starten af 50'erne blev lokaldelingerne i Norge og Sverige selvstændige under navnene: »Det norske forbund af 1948« og »Riksförbundet för sexuel ligestilling« (RFSL).

Fra midten af 60'erne begyndte der imidlertid at blæse milde vinde for homoseksuelle, og i juni 1966 købte det danske forbund sit første eget hus med værtshus og mødelokaler i gaden Åbenrå 33 i København. Medlemstallet og medlemsaktiviteterne steg væsentligt, og fra slutningen af 60'erne og fremef-

ter oprettedes atter nye lokale afdelinger i Århus, Ålborg, Odense, Kolding, Esbjerg, Næstved, Holbæk og naturligvis også i København.

Studenteroprøret og kvindebevægelsen fra slutningen af 60'erne og op gennem 70'erne betød også en øget debat om og forståelse for bøssers og lesbiske situation og vilkår i samfundet. »Bøssernes Befrielsesfront« (BBF) blev dannet i 1971 og »Lesbisk Bevægelse« (LB) blev dannet i 1974. Disse bevægelser farvestrålende, pågående og anderledes fremtrædelses- og aktionsformer gjorde, at der kom gang i synliggørelsen og debatten om bøsser og lesbiske.

For Forbundet af 1948 var 70'erne præget af et efterhånden større og større aktivitetsniveau samt en mere organiseret anvendelse af medier og politiske kontakter som middel til at fremme foreningens interesser

ndets politiske holdninger
 også klarlagt bl.a. gennem
 ejdelsen af et arbejds- og
 principprogram, hvoraf det
 fremgår at foreningens formål
 er på et, progressivt grundlag at
 arbejde for bøsers og
 lesbiskes politiske, kulturelle
 og sociale frigørelse, samt at
 modvirke de normdannelser,
 som virker undertrykkende.«
 Det blev hermed fastslået at
 foreningen er politisk, men
 samtidig blev det understreget,
 at den er partipolitisk
 uafhængig. Den øgede politiske
 bevidsthed, som forbundet fik i
 70'erne, er sidenhen fortsat og
 har medført en lang række
 resultater. I samme periode
 skiftede forbundet fra det
 anonyme »Forbund af 1948«
 til det nuværende landsfor-
 eningen for bøsers og
 lesbiske«.

Blandt de politiske sejre, som
 alle bøsers og lesbiske har grund
 til at være glade og stolte over
 kan nævnes indførelsen af
 samme seksuelle lavalder for så-

vel homoseksuelle som
 heteroseksuelle i 1976.
 Ændringen betød,

at lavalderen for bøsers og lesbi-
 ske blev nedsat fra 18 år til 15 år.

Op igennem 80'erne er udvik-
 lingen gået hurtigt. I 1981 lykke-
 des det Landsforeningen at få
 »raskmeldt« alle bøsers og lesbi-
 ske. Vi havde nemlig været syge
 uden at vide det, indtil Sund-
 hedsstyrelsen efter pres fra
 Landsforeningen gik med til at
 fjerne homosexualitet fra syg-
 domsklassifikationen. Landsfor-
 eningen har herefter på interna-
 tionalt plan fortsat disse bestræ-
 belser for også at få bøsers og
 lesbiske fjernet fra verdenssund-
 hedsorganisationen WHO's syg-
 domsklassifikation.

På Landsforeningens opford-
 ring nedsatte folketinget i 1984
 »Kommissionen til belysning af
 bøsers og lesbiskes forhold i
 samfundet«. Flertallet i folketin-
 get for denne beslutning måtte
 findes uden for den borgerlige
 regering, hvilket også har været
 tilfældet med de senere lovænd-
 ringer. I 1987 vedtog folketinget
 også at udvide »antidiskriminati-
 onslovgivningen« til også at om-
 fatte forbud mod diskrimination

på grund af seksuel orientering.
 Det vil sige, at det herefter blev
 forbudt ved lov at diskriminere
 bøsers og lesbiske, og overtræ-
 delse af loven kan medføre bøde
 eller i grove tilfælde fængsels-
 straf.

Kommissionen afsluttede sit
 arbejde i januar 1988 og kunne
 se tilbage på en lang række lov-
 givningsmæssige resultater.
 Derimod nåede kommissionen
 aldrig på trods af, at det var
 nævnt i kommissoriet at iværk-
 sætte en folkelig debat om bøs-
 sers og lesbiskes forhold.

Der har imidlertid været en
 del debat de sidste 6-7 år pri-
 mært om bøsers, men også om
 lesbiskes forhold. Denne debat
 har ligget i forlængelse af hiv/
 aids-situationen, der uden sam-
 menligning med noget tidligere
 har medført så megen ulykke,
 sorg, smerte og død for det bøs-
 se/lesbiske miljø. Men hiv/aids
 har også medført en debat og
 en synliggørelse af bøsers og
 bøssemiljøernes vilkår. Det har
 betydet en holdningsændring i
 mange heteroseksuelles syn på

bøsers og lesbiske generelt.
 Men lad det være sagt helt klart:
 Bøsers og lesbiske havde gerne
 set de seneste års positive hold-
 ningsændringer gennemført
 uden denne infame sygdoms
 hærgen.

I 1989 fik vi stort set lovgiv-
 ningsmæssigt gjort rent bord.
 Det skete i forbindelse med fol-
 ketingets vedtagelse af loven
 om registreret partnerskab for to
 personer af samme køn. Som
 det første land i verden har Dan-
 mark hermed gjort det muligt for
 to bøsers eller to lesbiske at op-
 nå næsten alle de samme rettig-
 heder som ved indgåelse af et
 ægteskab. Dog har vi stadig ikke
 mulighed for at adoptere børn.

Landsforeningens fremtidige
 opgaver vil blive koncentreret
 om, dels at sørge for at myndig-
 heder og andre lever op til den
 vedtagne lovgivning. Det gælder
 f.eks. på arbejdsmarkeds- og
 undervisningsområdet, dels
 hvor der fremover skal bruges
 mange ressourcer på at give
 bøsers og lesbiske bedre socia-
 le og kulturelle vilkår.

16-årige Charlotte:

MAN ER HVAD MAN ER

Jeg hedder Charlotte, er 16 år og kommer fra et middeklassemiljø i Århus, hvor jeg bor med begge mine forældre og min lillesøster på 14 år.

Min opvækst skiller sig på ingen måde ud fra gennemsnittet. Jeg kom i den lokale skole som 6-årig, hvor jeg syntes ganske godt om at gå de første år.

Mit store idol

Hvis jeg skal pille en enkelt ting ud af mine barndoms minder, som på en eller anden måde skiller sig ud fra andres, skulle det måske lige være min vilde begejstring for »Emil fra Lønneberg«. Når jeg var så fascineret af denne Emil, så skyldtes det, at jeg syntes, han levede et meget spændende liv ude på Lønneberg, og selv om han var en »skarnsunge«, så skrev hans mor altid i sine blå stيلهæfter, hvor god han trods alt også var, – og på trods af alle de skarnstreger, han lavede, så blev han til noget stort engang: »borgmester« – og det kunne jeg godt tænke mig. Derfor indrettede jeg også mit liv efter hans, og således fik jeg f.eks. et trægevær som Emils, ligesom jeg fik min lillesøster til at agere »Ida«.

Som i bøgerne var jeg den, der forsøgte at lave alle skarnstregerne, mens min lillesøster var den artige lille pige. Jeg forsøgte eksempelvis forgæves at smadre kældervinduet med en bold, – og ligesom på Lønneberg havde jeg også fået indrettet et værksted i kælderen, hvor min far skulle låse mig inde. Det blev jeg dog aldrig, for i døren var der bare en simpel låsemekanisme, som med lethed kunne åbnes indefra; jeg nåede derfor aldrig samme afstraffelse som mit stor idol Emil.

Erotiske lege

Mine legekammerater var, som de fleste børn velsagtens er i

den alder: – Lars, som jeg gik i børnehaveklasse med, var en vild krabat. – Jeg husker en gang, hvor vi skulle lege skib (det var formentlig min første »erotiske« leg med en dreng). Det foregik i min køjeseng, hvor han pludselig begyndte at kysse mig. Jeg husker, at det trods min unge alder virkede fantastisk erotisk. Jeg legede også med piger, – den ene hed Pernille og boede på min vej; vi legede nogle voldsomme lege, hvor vi snittede sværd og rivaliserede med andre piger, som boede længere henne ad vejen. – Med Pernille yndede jeg at gå hen på en bevokset midterabat, hvor én eller anden havde gemt nogle slibrige pornoblade – dem studerede vi meget nøje.

Naturligvis legede jeg også med dukker som andre piger, men allerhelst foretrak jeg mere voldsomme lege og lege med biler fremfor dukker – og hvis jeg endelig skulle lege med dukker, var det allerhelst mandedukker.

Mig og kammerater

I 6. klasse skiftede jeg skole. Jeg savnede disciplin i folkeskolen og startede så i en privatskole. – I såvel folkeskolen som på den nye skole havde jeg meget høj anseelse. Jeg formoder, at det var begrundet i de meget høje karakterer, jeg fik begge steder. Men samtidig var det sikkert også, fordi jeg har været i stand til at læse og skrive siden børnehaveklassen, og jeg derfor nok opfatter mig selv som bedre formulerende end mange af mine klassekammerater. Jeg har vist været mere ivrig efter at søge viden end mange af mine jævnaldrende, hvilket direkte

medførte, at jeg altid har læst meget, og dette har nok givet mig nogen evner og indsigt, som mange af mine kammerater så op til.

Lesbiske tanker

Hvad angår kærlighed og erotik, så var jeg 10 år, da jeg første gang opdagede forskellen mellem de almindelige undersøgende doktorlege og erotik, – på det tidspunkt havde jeg også min første barndomskæreste, som var en sød og meget romantisk fyr.

Et par år efter – altså i 12-års alderen – kom de første tanker om min lesbianisme. – De viste sig ved, at jeg interesserede mig mere for piger end for drenge – min interesse gik især på det fysiske plan, hvor jeg bl.a. oplevede en fysisk tiltrækning af pigerne i de ældre klasser og af nogen af de kvindelige lærere.

Min kontakt med drengene blev ikke dårligere, blot fordi jeg følte mig tiltrukket af piger – tværtimod. Jeg havde det bedste venskab med drenge, dem kunne jeg bedre snakke med, – de var forøvrigt også tidligere seksuelt modne, og vi snakkede tit om, hvad de dels kunne tænke sig at gøre ved en pige, og hvad de gjorde ved sig selv om natten under dynen – det fandt jeg meget fascinerende.

Min interesse for piger betød da også, at jeg vidste, der var noget i vejen med mig. I starten mente jeg, at jeg var bisexual; det havde jeg læst om i forskellige bøger og i Vi Unges brevkasse – og jeg vidste derfor, hvad det betød.

I min dagbog, som jeg havde skrevet i mange år, lavede jeg på et tidspunkt et skema med

»mand« – »kvinde« og satte et kryds midt mellem de to.

MAND | KVINDE
X X

Efterhånden som tiden gik, måtte jeg flytte krydset længere og længere ud på kvindesiden – på det tidspunkt husker jeg især, at der var én bestemt pige i 10. klasse, som tiltrak mig enormt. Jeg havde en vild lyst til at røre og være sammen med hende seksuelt, det var jeg helt bevidst om.

På dette tidspunkt vidste jeg ikke særlig meget om lesbianisme, men jeg vidste, det var dét, jeg følte. – I konfirmationsgave fik jeg bogen »Kvinde – kend din krop«, som bl. a. har et afsnit om at være lesbisk. Udover det skrevne i denne bog, kendte jeg ikke videre til lesbiske, så jeg havde naturligvis nogle fantasier og forestillinger om, hvordan andre lesbiske måtte se ud.

Intime breve

Mine kammerater og jeg havde tit talt om diverse seksuelle udskjelser, bl. a. bøssers og lesbiskes sexliv – det foregik især i de breve, som vi sendte til hinanden. Vi førte en livlig brevkorrespondance, hvor vi kunne sende hinanden nogle meget intime spørgsmål. Jeg yndede især at spørge de piger, jeg skrev til, om de nogensinde havde været forelsket i en anden pige.

Engang i en hjemkundskabstime skrev en af drengene til mig, hvorvidt jeg nogensinde havde været i seng med en dreng. »Nej«, svarede jeg tilbage, og tilføjede provokerende: »Du vil måske være den første?« Det

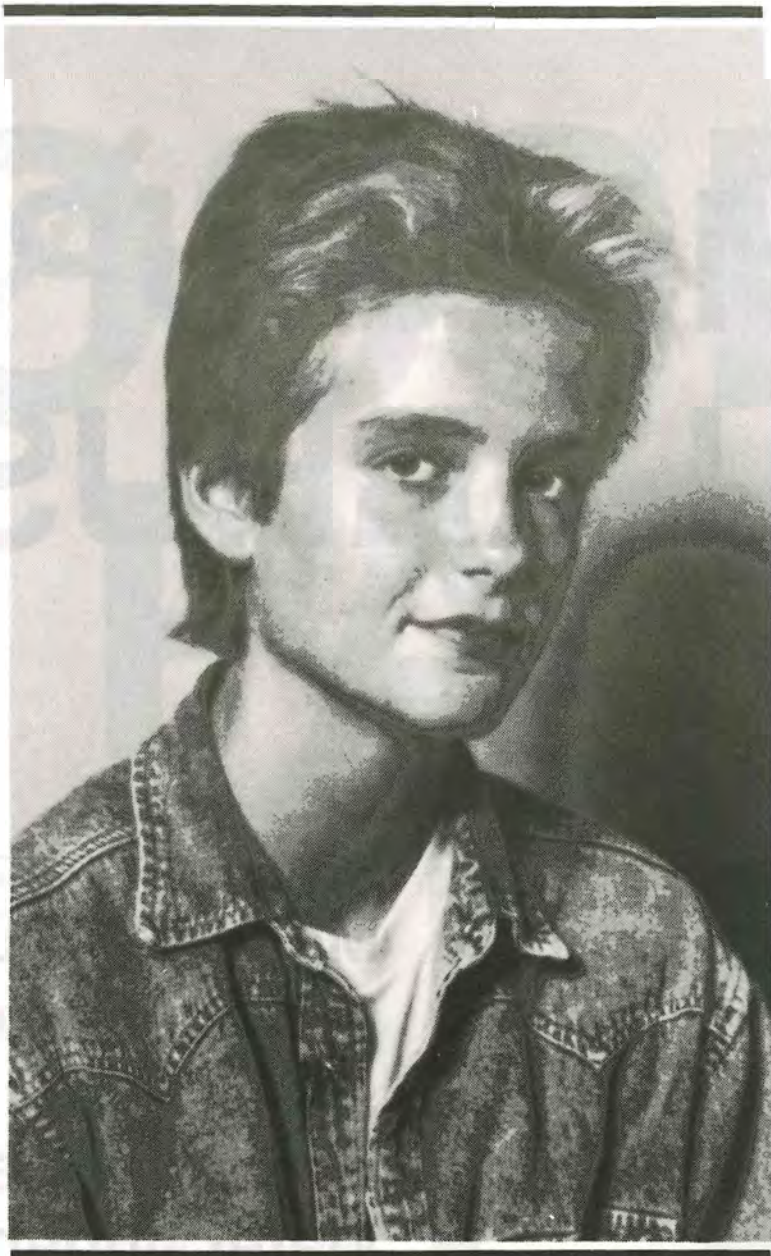
var nu ikke lige det, han havde tænkt sig. – Så skrev jeg tilbage til ham, at på trods af hans meget søde, rare og uskyldige facade, så var jeg sikker på, at han havde nogen meget slibrige fantasier og onanerede i tide og utide. – »Ja«, skrev han, det var ikke meget galt, og derved begyndte vi gradvist at åbne os for hinanden. – Han fortalte mig senere, at han er bøsse, og i de år vi gik sammen, var jeg den eneste, der kendte hans hemmelighed.

Han blev én af mine bedste venner og er det stadig.

Er du lesbisk?

I 7. klasse skete det, da jeg med klassen stod og ventede udenfor fysiklokalet, at én af pigerne fra de højere klasser gik forbi os. »Hun ser vel nok godt ud«, udbrød jeg, for det mente jeg virkelig. Kammeraterne spurgte mig straks: »Charlotte er du lesbisk?«, – »Ja«, svarede jeg og fortalte dem, om hvordan jeg længe havde følt disse ting.

Mine kammerater tog det helt pænt. Jeg tror, de syntes, jeg var blevet mere interessant, men det måtte jo være deres hovedpine. Forholdet til drengene blev klart tættere, de vidste, at mig kunne de hverken erobre eller slå om; dette gav derfor nogle mere sande og tætte venskaber. Igennem brevene vidste jeg at én af pigerne i klassen også af og til oplevede at blive forelsket i andre piger. Hende var meget betaget af og fik hurtigt bekræftet en gensidig forelskelse. I forbindelse med planlægningen af en forestående hyttetur aftalte vi to, at vi skulle indgøres på samme to-mandsværelse, hvilket jeg glædede

...mig meget til. Hun fik desværre
«kolde lødder» i mellemtiden, så
af bar frygt for, hvad andre ville
sige og sige, ikke mindst hvor-
dan hendes forældre ville reagere.
Hvis de fandt ud af vores forhold,
åflyste hun vores plan og fandt
sig en anden partner. –

Hun forelskede sig iøvrigt i en
dreng fra 10. klasse, mens jeg
desværre ikke kunne stoppe

min forelskelse i hende. – Jeg er
glad for det den dag idag!

En fiksidé?

Omtrent samtidig med mit ud-
spring over for klassekammera-
terne fik jeg også fortalt
mine forældre om min
lesbianisme. Min mor og jeg
havde kort tid forinden haft en
kontrovers, idet jeg opdagede,
at hun i smug havde læst i min
dagbog, hvor jeg bl.a. havde
beskrevet mine lsexuelle
fantasier og udskejelser, især
onanier. – Af bar bestyr-
else over min skæbne græd og hamrede
hun med en hammer på min dør
i flere dage, men langsomt
begyndte vi begge at tåle op,
og vi kom da således og så
til at kunne tale sammen igen.
Min mor, som flere gange
havde pirket til mig om min
mulige lesbianisme, spurgte
jeg en dag min far, om
ikke han toede,

...jeg var lesbisk – det
mente han nu ikke, jeg
var – selv sagde jeg
ingenting.

Først en dag, da min mor,
lille-søster og jeg var ude
at cykle, lykkedes det mig
at besvare det evindelige
spørgsmål: »Så svar dog,
Charlotte, er du lesbisk?

...«Ja», råbte jeg og
skyndte mig hjem,
både glad og «hokeret»
over at have fået det
fortalt

i starten tog min mor det
me-

get humoristisk, hun troede vist
blot, at jeg havde fået en fiksidé
– men nu véd hun, at det ikke er
noget forbigående og har efter-
hånden fået et mere seriøst for-
hold til det.

Stilene

Mine lærere i skolen fik klar be-
sked gennem mine stile, som
blev mere og mere personlige.
Herigennem, havde jeg mulig-
heden for at præsentere mit syn
på kærlighed og livsanskuelser
og derved også min seksualitet.

I starten fik jeg altid en skrift-
lig respons på det, jeg havde
skrevet i stilene – senere i 9.
klasse blev jeg kaldt til en sam-
tale efter skoletid, hvor min læ-
rer fortalte mig, at hun var be-
kymret for mig, idet hun mente,
at min seksualitet måtte være
et problem for mig, siden jeg
skrev så meget om den. Hun
frarådede mig at afskære dren-
gene fra mit seksuelle liv, når jeg
var så ung, og især når jeg ikke
havde haft sex med drenge.
Hertil svarede jeg hende, at hun
jo kalder sig heterosexuel, på
trods af at hun aldrig har haft
sex med kvinder. Den tyggede
hun på, og jeg mener altså sta-
dig, jeg har ret i det, jeg sagde.

Hvis nogen spørger mig, hvor-
vidt jeg kan være sikker på min
lesbianisme, uden at have været
i seng med drenge, kan jeg kun
sige, at jeg aldrig har haft dren-
ge i mine seksuelle drømme og
fantasier, der har altid kun været
piger.

Jeg er, hvad jeg er!

Nu, hvor jeg går i 1. g. på gym-
nasiet, føler jeg ingen trang til at
skjule min lesbianisme. Jeg bær-
er den rosa trekant i mit jakke-
revers – det var dette tegn, som
Hitler tvang på de homoseksuelle
under 2. verdenskrig, og som si-
den er blevet de homoseksuelles
kamptegn. Jeg ser ingen grund
til ikke at være synlig, hvorfor
skal nogen tro, at jeg er hetero-
sexuel, som alle de andre? –
Man kan ligeså godt vise, hvad
man er!

Min lesbiske identitet er ikke
en hemmelighed eller en lille
del, som kan gemmes væk. Det
er for mig noget helt naturligt.
Derfor opfatter jeg det heller ik-
ke som noget problem at fortæl-
le andre, at jeg er lesbisk – det
har jeg allerede forklaret mange,
og måske derfor tager både de
og jeg det helt afslappet.

Det bøsse-lesbiske miljø

Noget af min største nervøsitet i
forhold til min lesbianisme har
nok været frygten for mødet
med det homoseksuelle miljø.
Jeg kendte ingen lesbiske og
havde vel derfor omtrent nogen
af de samme fordomme, som
mange andre mennesker er ud-
styret med.

Mit første møde med en åben
bøsse fandt sted på min skole i
8. klasse, han var inviteret i for-
bindelse med et temaarbejde,
hvor en lille gruppe skulle inter-
viewe ham. – Jeg husker, at jeg
studerede ham meget nøje og
lagde mærke til, om han nu og
så bekræftede mine fordomme
med hensynt til opvækst, opfø-
relse og udstråling.

Jeg havde længe drømt om at
gå på diskoteket for bøsser og
lesbiske, »PAN«, men først da
jeg langt om længe fik overtalt
min bøsseven fra klassen til at
gå med mig, lykkedes det at fin-
de mod. Jeg var dødgernert og
forsøgte at gemme mig, men
heldigvis overvandt vi det og tur-
de da også danse til musikken.

Mit første besøg på diskoteket
blev en meget rar og positiv op-
levelse, som bestemt ikke af-
skrækkede mig fra at komme
igen.

Det blev samtidig dén oplevel-
se, som gjorde, at jeg turde tæn-
ke den tanke at mødes med an-
dre bøsser og lesbiske.

I ungdomsgruppen

På et tidspunkt fik jeg en opford-
ring til at mødes med andre un-
ge bøsser og lesbiske i Landsfo-
reningens ungdomsgruppe her i
Århus. Jeg var dødbange, og da
min bøsseven ikke ville gå med

mig, tvang jeg mig selv til at
overskride nogen grænser – det
er selvfølgelig aldrig sjovt at
skulle møde op som ny i en stor
gruppe, men da jeg oplevede,
hvor søde alle de andre var, kun-
ne jeg slappe mere af. Lynhur-
tigt blev jeg accepteret i et fæl-
lesskab med masser af søde og
rare bøsser og lesbiske, som har
betydet meget for den måde,
hvorpå jeg oplever dét at være
lesbisk. Jeg ville bestemt ikke
bytte mit engagement i ung-
domsgruppen ud med noget
som helst i hele verden. Nu
kommer jeg i bøsse-lesbiske
sammenhænge, hver eneste
gang ungdomsgruppen mødes
og på diskoteket, hvor jeg har af-
taler med nogen af de andre fra
gruppen.

Vær tro mod dig selv!

Hvis nogen spørger mig om,
hvorfor jeg er blevet lesbisk,
nægter jeg at besvare spørgs-
målet. Jeg synes ikke, man skal
spekulere på, hvorfor man er
det ene eller det andet.

Man skal vove at være den,
man er, for sådan skal man
sandsynligvis være resten af li-
vet, derfor kan man ligeså godt
indrette sit liv, sådan at man er
tro mod sig selv og det liv, som
man føler for.

Det er da også det råd, jeg
kan give andre, som går med
tanken om at være bøsse eller
lesbisk: Læs noget godt littera-
tur om bøsser og lesbiske, prøv
derigennem at nå til en erken-
delse såvel fysisk som psykisk.
Opsøg den nærmeste bøsse-
lesbiske ungdomsgruppe,
spring ud i det, mød andre ho-
moseksuelle – men for alt i ver-
den: DU SKAL IKKE VÆRE
BANGE!!

UNGDOMSGRUPPEN I ÅRHUS

»Når du springer ud, så gør det i sandkassen og få en blød landing«:

Hvornår startede I?

Efter flere forsøg lykkedes det at få startet en ungdomsgruppe i Århus i efteråret 1987. Vi var en 11-12 stykker, men der kom hurtigt flere.

Hvorfor startede I ungdomsgruppen?

Vi syntes, der manglede et sted, hvor vi kunne snakke og hygge os sammen. Og et sted hvor en ny bøsse eller lesbisk kunne komme og lære nogle andre at kende.

Hvad laver I på sådan et møde?

Ja – det er meget forskelligt. Nogle gange spiller vi bold, hvis det er godt vejr. Andre gange snakker vi f.eks. om problemer med forældre eller noget andet. Vi har også været på hyttetur, hvor vi hyggede os sammen og festede.

Hvem arrangerer møderne?

Øh ... vi har ikke nogen bestemt, der styrer det – hvis der er et par stykker, der har lyst til at lave en emneaften, er det da bare helt fint. – Vi har f.eks. haft en lyrik-aften, hvor mange af os havde taget vores elles godt gemte kærlighedsdigte med.

Hvem kommer til møderne?

Der kommer egentlig mange forskellige bøsser og lesbiske. Vi er ca. 50 med i ungdomsgruppen. Man skal være under 27 for at være med, og vi er i alderen 15-27. Nogle af os kommer kun sjældent – andre kommer næsten hver gang, der er møde.

Hvad får du ud af at være i ungdomsgruppen?

Jeg synes, det er rart at mødes med andre bøsser og lesbiske, som man også kan mødes med i fritiden, gå i byen med, osv. Det er dejligt at kunne snakke åbent om sin kæreste, og om at være bøsse/lesbisk, og selvfølgelig

også mange andre ting uden først at skulle forklare, hvorfor man er, som man er.

Alt i alt synes jeg, at ungdomsgruppen er en god måde at komme ind i miljøet og få venner på.

Jeg har selv været med fra starten, men manglede nogen at snakke med, da jeg selv sprang ud.

Hvornår har I møde?

Netop fordi det er et af vores mål at gøre det lettere for helt nye, har vi altid åben 1/2 time før vores møde om tirsdagen, hvor to af os tager imod eventuelle nye. Men ellers mødes vi kl. 20.00 hver tirsdag i kontoret i Jægergårdsgade – ind ad porten, over gården og op af trappen ... VEL MØDT.

Ja, og vi si'r tak til Magda og Johanne fra Ungdomsgruppen i Århus.

Men fra Århus tager vi til København for at se, hvordan ungdomsgruppen her klarer tingene.

»Hej Søren. Hvorfor kom du ikke i fredags?«

»Jeg var inde og høre et foredrag om lesbisk historie af Karin Lützen.«

»Om lesbisk historie! Hvor hørte du det?«

»Jeg er med i en ungdomsgruppe for lesbiske og bøsser. Vi holder nogle møder sammen den 1. og 3. fredag hver måned, og i fredags var der det foredrag. Det var iøvrigt drøngodt. Andre gange har vi diskuteret spring-ud-situationer, spillet rollespil eller diskuteret AIDS.«

»Er du kommet der i lang tid?«

»Næ, dels er ungdomsgruppen ikke så gammel. Den blev startet i oktober 1984 af nogle, der havde været til ungdomskongres i Amsterdam. Og dels skulle jeg først lige samle mod til mig, inden jeg kom derhen.«

»Hvor mange er I til de møder?«

»Der kommer ca. 30-40 hver gang, og der er vel omkring 60, der er med i ungdomsgruppen.«

»30-40! Er det ikke ret uoverskueligt første gang, man møder op?«

»Jo. Det var det egentlig. Men det hjælper på det, at der er en lesbisk og en bøsse, der introducerer de nye. Introduktionen er der den 1. fredag i måneden kl.

19.30, så man kan nå at snakke roligt i en halv time inden selve mødet. De var mægtig søde, og det var en utrolig hjælp for mig.«

»Jeg tror nu alligevel ikke, at jeg vil kunne overskue så mange.«

»Det behøver du nu altså heller ikke i starten. Der er nemlig også nogle smågrupper, og ud over fredagsmøderne mødes vi vores egne smågrupper. Deres mellem 5 og 8 personer i den.«

»Hvad skal I lave på de næste møder?«

»Næste fredag skal vi diskutere, hvad vi har lyst til at lave de næste par måneder. Vi kan jo selv bestemme, hvad vi vil bruge de møder til. Jeg håber også, at vi kan få startet nogle forskellige aktiviteter op ud over fredagsmøderne.«

»Det lyder som om, der foregår en hel del i den ungdomsgruppe!«

»Det giver i hvertfald nogle muligheder for os unge lesbiske og bøsser til dels at være sammen og dels at få startet nogle diskussioner. Hvad skal du egentlig lave den 1. fredag i næste måned?«

»Tja. Det ved jeg ikke rigtig.«

»Du kunne jo prøve at komme.«

BØSSER PÅ VEJ

Inden man erkender, at man er bøsse, må mange gå en lang vej. Måske både med kærester af det andet køn, ægteskab og børn.

Seksuelt har jeg aldrig følt mig tiltrukket af kvinder og har heller aldrig været i seng med en. Og alligevel har jeg ikke altid vidst, at jeg var det man kaldte homoseksuel, bøsse og meget andet.

Så langt tilbage jeg kan huske, har jeg ivrigt kigget på mænd og haft fantasier om dem. På stranden, i svømmehallen, i omklædningsrum. Som 6-7 årige fandt jeg og naboens Erik et hæfte »Naturell« med sorthvide fotos af 50 nøgne damer og 2 nøgne mænd. Det var de sidste jeg interesserede mig for.

Engang som 8-10 årig sagde jeg til min mor, at jeg aldrig ville giftes. »Nåh, kan du ikke lide nøgne damer?« »Nej, jeg kan bedre lide nøgne mænd.« »Gud, jamen så er du jo homofil.« »Nej det er jeg i hvert fald ikke,« svarede jeg. Jeg kunne høre, at homofil var noget man ikke skulle være, men vidste ikke, hvad det betød.

Før puberteten havde jeg et forhold til en klassekammerat. Men da det blev kendt, at vi lå og legede kærester næsten hver dag, vendte min kammerat ryggen til mig. Sammen med andre gav han mig bank i næsten hvert frikvarter.

Det gjorde mig altsammen meget ked af det. Jeg isolerede mig helt bevidst; besluttede, at det nok var bedst ikke at have nogen kammerater.

Jeg blev enspænder, ug-elev, der begyndte at dyrke klassisk musik og andet fint som kunst, filosofi og religion.

I gymnasiet forelskede jeg mig voldsomt i min sidekammerat. Først da forstod jeg, at jeg var det, man kalder homoseksuel. Jeg hviskede »Hans« til hovedpuden om natten og drømte om, at vi skulle »giftes«, bo sammen, gå hånd i hånd og alt muligt. Men det turde jeg slet ikke snakke med nogen om – heller ikke med min »elskede«. Jeg turde ikke gøre noget ved det før jeg var 20 år. Så tog jeg endelig mod til mig, slog skælvende op i bibliotekets emnekatalog under »homofil« og fandt en bog med bl.a. nogle adresser ...

Se! Det var starten ...

Foto: John Hansen

NOGLE AF EN BØSSESPIRES SEKSUELLE FANTASIER

Før jeg sprang ud som bøsse, havde jeg været meget forelsket i en klassekammerat. Det vidste han nu ikke noget om. Jeg turde intet sige af frygt for at skræmme ham væk. Jeg drømte meget om, hvordan Klaus og jeg kunne ligge helt tæt omslynget og kramme hinanden. Om hvordan det ville føles at ligge sammen med en, jeg elskede.

Mine første fantasier om sex drejede sig mest om sjæleri, blikke, smil og kys, men mit underliv var også med i mine fantasier. Jeg forestillede mig, hvor dejligt det ville føles, når vore pikke svulmede op mod hinanden og gnubbede sig mod vore maveskind, indtil vores sæd ville flyde sammen mellem vores kroppe.

Eller Klaus' eller mit lem ville glide ned mellem den andens lår og ælte pungen frem og tilbage. Jeg spekulerede på, hvad der mon ville være mest dejligt: At mærke Klaus' lem op mod mine nosser, eller at få mit eget lem klemt mellem hans lår og nosser.

Jeg fandt ud af, at det måtte han bestemme, hvis vi nogensinde kom til at ligge sammen (det gjorde vi ikke). Alt det med mund og bag havde jeg ikke skænket en tanke. Ordet »røvpuler« havde jeg knap nok hørt i det miljø, jeg kom fra. Det vigtigste ved det hele var mine overvældende følelser for Klaus.

Jeg har snakket med flere bøsser om de fantasier, de havde, før de rigtig vidste, at de var bøsser. Det er meget forskelligt, om de har haft lyst til at røvpule, at blive røvpulet, at slikke pik eller få suttet pik. På det punkt var jeg ret hæmmet dengang, men de tider er vist forbi.

Senere traf jeg så en fyr, som jeg kom sammen med i nogle år. Jeg følte mig meget tiltrukket af både hans krop og væsen. Første gang, vi var i seng sammen, havde jeg meget lyst til, at han skulle pule mig. Jeg havde prøvet det et par gange før. Det havde ikke rigtig sagt mig noget, eller også havde det gjort direkte

ondt – også selv om der var blevet smurt godt med creme.

Men med Kristian gjorde det ikke ondt; tværtimod fik jeg nogle voldsomme orgasmer, hvor jeg lå og rystede et par minutter bagefter. Hvordan det kunne være så voldsomt overraskede mig.

Senere har jeg fået en god, næsten lægevidenskabelig forklaring på det: Pikkens »lystnerver« fortsætter langs med svulmelegemet og videre langs tarmvæggen op til blærehalskirtlen (prostata). Der fremstilles sædvæsk, og prostata ligger lige op til tarmvæggen. Lystfølelsen ved at få prostata masseret kan være meget intens. Faktisk kan man »komme« (få sædafgang) ved at blive boldet på den måde.

Det havde jeg ikke troet på tidligere. Jeg havde nok nærmest tænkt, at bøsser gik med til at røvpule som en slags dårlig erstatning for en kvindes kusse.

Bortset fra alt det, mener jeg, at sexteknik er temmelig underordnet. Hvis to mennesker er glade for hinanden og føler sig seksuelt tiltrukket af hinanden, finder de nok selv ud af, hvordan de kan have det rart med hinanden i en seng.

Men hvis man er meget hæmmet og genert, kan det måske forhindre en i at få nogle gode oplevelser. Jeg tror godt jeg tør sige, at sex er bedst, når det er en leg eller et spil mellem to; to der giver sig selv og hinanden frie hænder til at udvikle sig.

Men det er utroligt ofte, at mennesker ikke giver sig selv eller hinanden lov til at give efter for de ting, som er i os.

Foto: Jens Jørgen Madsen

BØSSER PÅ JOB

Det er tidlig morgen hos Claus og Mick. Klokken har kun lige passeret fem. Mick skal nemlig afsted på arbejde allerede klokken seks. Egentlig skal Claus først afsted klokken halv ni, men i dag er han altså stået tidligt op. Over morgenmaden skal vi slutre lidt med Claus og Mick om bøsser og arbejde. »For det er så hyggeligt at spise morgenmad sammen«, siger Claus »– også selv om vi snart har boet sammen et helt år«, svarer Mick hurtigt.

Men hvordan med bøsser og job? – »Jooh, det var da lidt surt, at min opvasker gik hen og fik job i en vinhandel«, mener Mick. »– Men min vaskekone er blevet skovarbejder, dét er da meget værre«, forsvare Claus sig grinnende. Humøret er højt ved morgenbordet!

»Da jeg begyndte i vinhandelen, var jeg ret sikker på, at jeg ville fortælle mine kolleger, at jeg boede sammen med Mick«, fortæller Claus, »men jeg brugte da lige en uges tid på at se dem lidt an. Det var venlige og fornuftige mennesker. To damer først i fyrrerne, som ejer vinforretningen, og en helt ung, mandlig butikselev.

Man snakker jo i sådan en forretning. Spørger til hinandens familier og sådan. Den første uge svarede jeg konsekvent med KÆRESTE, hver gang de spurgte om noget med min pige: Nej, min KÆRESTE har ikke tid til at hente mig – min KÆRESTE smører ikke madpakke til mig – Jo, min KÆRESTE laver mad til os begge to ...

Til sidst, da jeg fortalte, at min kæreste var skovarbejder, så damerne helt forskrækkede ud. De syntes vist, det var en underlig pige, jeg havde fundet. Så lyste de op og spurgte, om det overhovedet VAR en pige, jeg boede sammen med. Dét tog de bare helt afslappet. Den enes nabo var også »sådan«. – Og han var så rar at snakke med og havde de FLOTTESTE fuchsiaplenter i sin have. – Jeg var nu sikker på, vores var flottere. Butikseleven blev lidt betænkelig en dags tid eller to. Nu spørger de allesam-

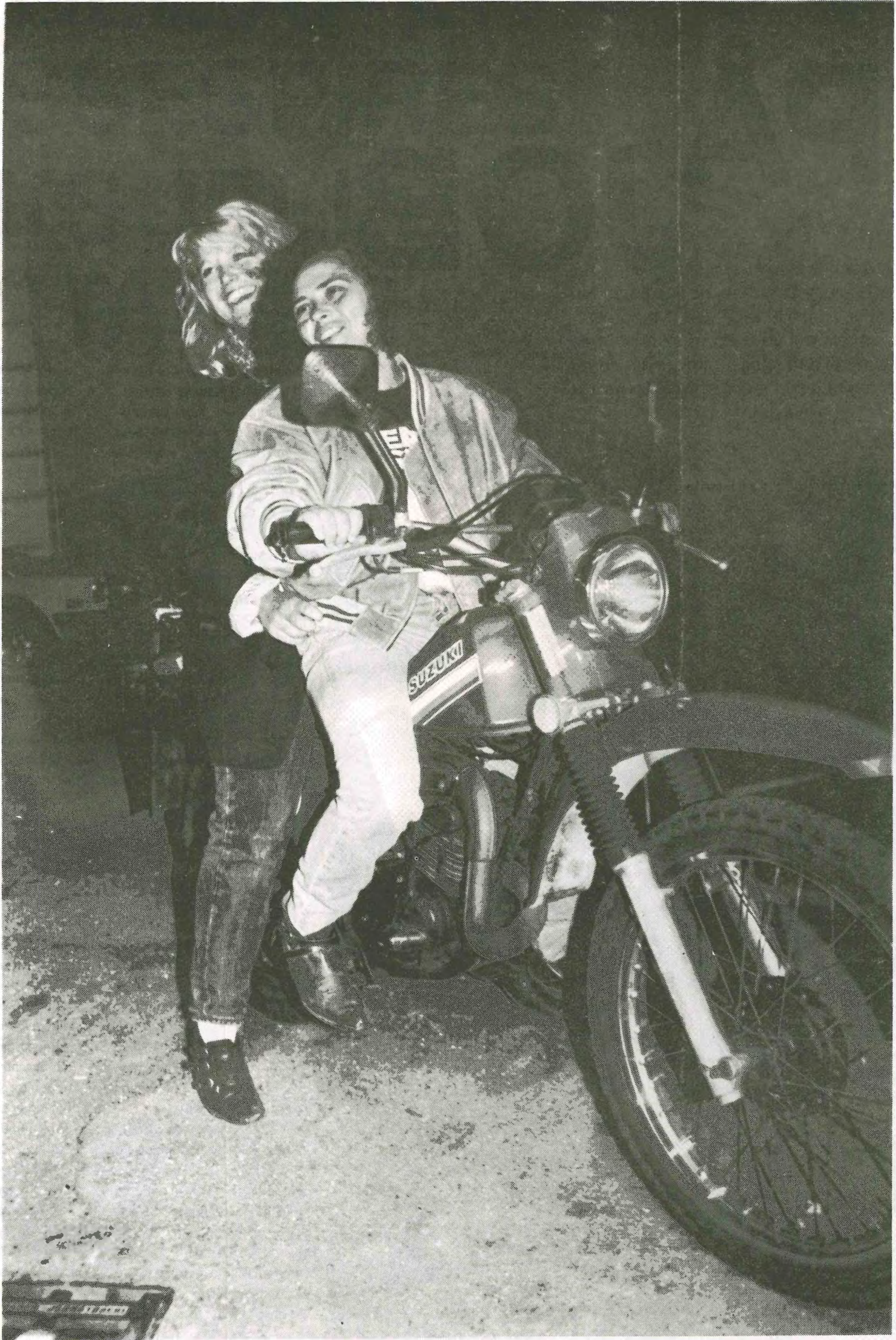
men ganske selvfølgelig, hvordan det går mig derhjemme. Om Mick er træt og irriteret, når han kommer hjem? Om vi skal ud i week-enden? Hvad vi fik til aften i går? Hvis han har tid, kommer Mick og henter mig ved lukketid. Så hjælper damerne os med at finde en flaske vin, han kan tåle at drikke«, slutter Claus. »Og sådan skal det jo også være. Der er ingen som helst forskel. Vi er bare Mick og mig, som bor sammen!

»Det gør vi ja« fortsætter Mick lidt tænkstomt »og en skønne dag begynder mit sjak vel også at undre sig over, at det altid er en Claus, som tager telefonen hjemme hos mig.« Han ser lidt utryk ud ved tanken. »Selvfølgelig får de da et ærligt svar, hvis nogen tør spørge. Men jeg har da tænkt meget grundigt over, om jeg nu også havde det over-skud af kræfter og dén urokkelige selvtillid, som måske bliver nødvendig.« Så griner han, »Du kan jo nok forstå, det kan blive sjovt, ikke: Otte store muskelsvulmende he-mænd, med al deres snak om øl, fisse og hornmusik ... og så lille mig – svansen ... tæt forsamlet i en lille skurvogn med kneben plads og halv-intime omklædninger både morgen og aften. Atmosfæren er simpelthen ikke lige til at hvine højt, hver gang der kommer en edderkop, vel! Det er derfor, jeg helst kun vil have, at de lærer mig at kende for mine gode og dårlige egenskaber som sjakkammerat. Men som sagt: Hvis nogen tør spørge mig ligeud, om jeg er bøsse – så svarer jeg JA! Han har selv været ude om det!

Min identitet og mit selvværd ≠ som bøsse – ville ikke kunne tåle mere fornægtelse. Jeg er jo ikke noget andenklassesmenne-ske. Først og fremmest er jeg en person ... som forresten lever sammen med Claus. Jeg er bare Mick.«

Mick sluger en halv skive franskbrød og en kop kaffe i to mundfulde og styrter stressende ud i en vidunderlig, fuglebesungen, sommermorgen. En bøsse på vej til jobbet.

Foto: Mona Bager

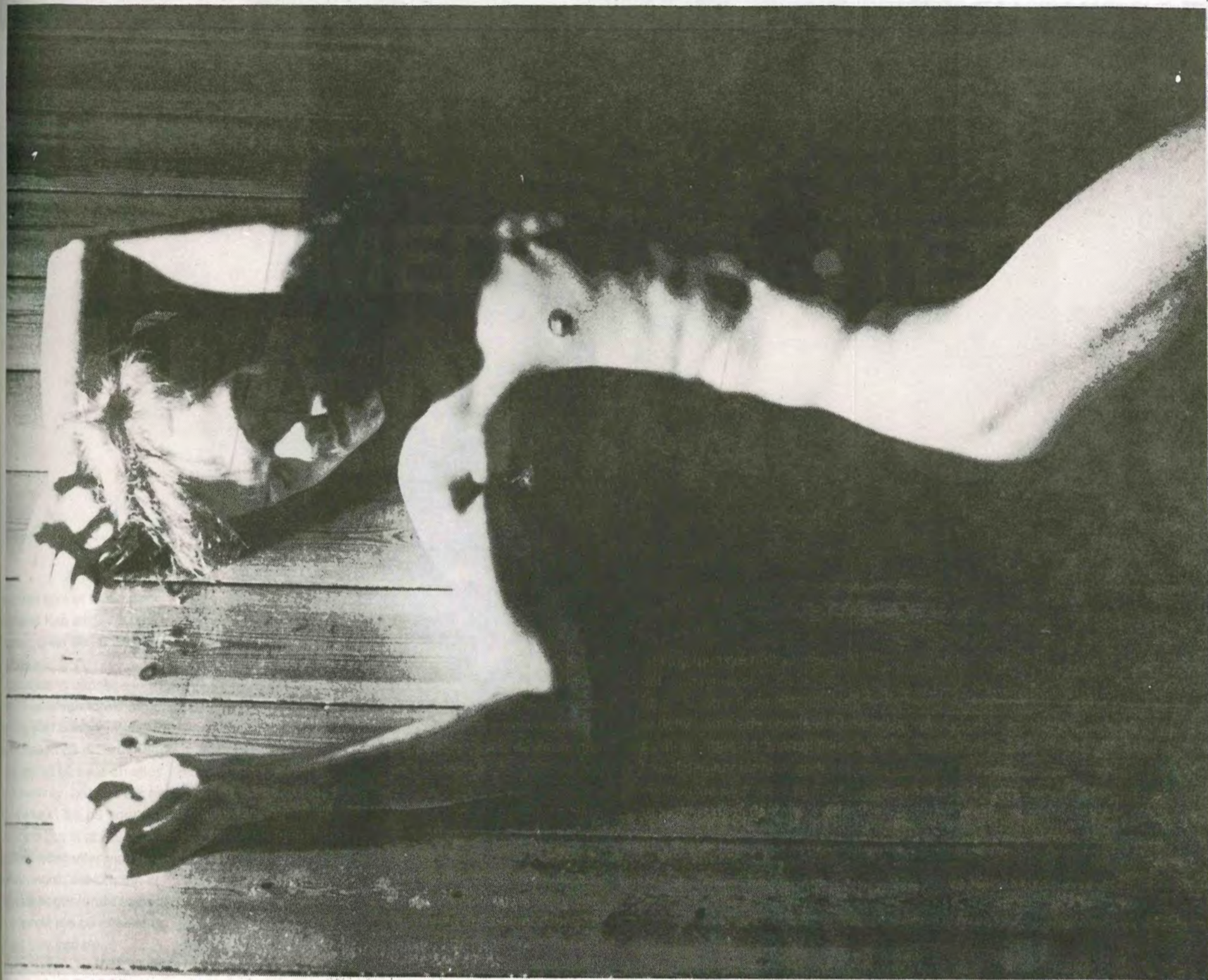

FOTO: KNUD VESTERSKOV

FOR DIG SOM VIL VIDE MERE OM AIDS

SEX ER HERLIGT

Erotik og sex hører til livets største glæder, især sammen med nogen man er glad for. Sex kan være så meget: nydelse, ekstase, nysgerrighed, varme, tryghed, liderlighed! Bliv ved med at tage del i de oplevelser på trods af AIDS.

Smitten skal stoppes, men det betyder ikke nødvendigvis, at du skal have mindre sex. Vi skal stadig ha' det frækt og dejligt, når vi er sammen. Vi skal opleve den lettelse, det er at vide ikke at ha' smittet nogen eller ikke selv være smittet. Vi må vænne os til at ha' sex på en sikker måde!

Sikker sex er alt, hvad du kan forestille dig – når bare du undgår at få sæd ind i kroppen. Du skal måske prøve at være mere kreativ og opfindsom – sex er sjovt og sundt. Udforsk de ophidsende steder på kroppen. Der er flere end du tror – og de sidder ikke alle under bæltstedet.

Tag din partner med i bad og nyd hinandens nøgne kroppe. Slik og rør hinanden, giv jer god tid til at sæbe hinandens kroppe ind. Giv hinanden massage over hele kroppen, slik i øret, i nakken, på brystvorterne – og nyd kropskontakten.

Sex er ikke kedeligt. Mangel på fantasi er kedeligt.

SIKKER SEX

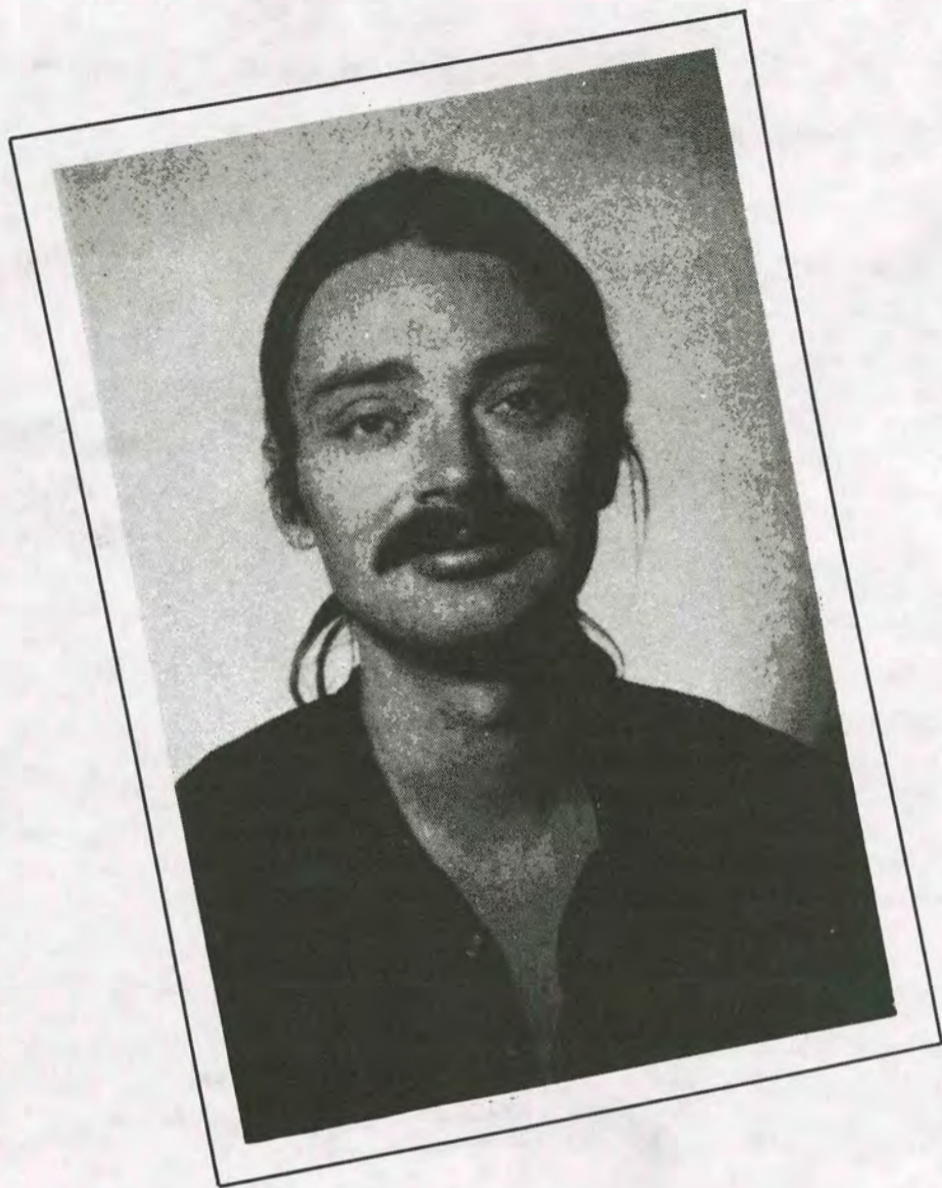
Det afgørende er IKKE, hvor ofte du har sex!

Det afgørende er IKKE, hvem du har sex med!

Det afgørende er IKKE, hvormange du har sex med!

Det afgørende er, HVORDAN du har sex!

Brug kondon når du boller undgå at få sæd og skedeseekret i munden.

AF EN ENDNU LEVENDES DAGBOG

Det at være smittet med HIV, eller at have AIDS i udbrud, medfører en stor følelsesmæssig belastning. Som HIV-positiv kan man ikke undgå, at tænke på om man bliver en af de uheldige der udvikler AIDS. Man tænker på hvornår, og hvordan sygdommen vil forløbe.

Når man har AIDS i udbrud, ved man godt at sygdommen højst sandsynlig på et eller andet tidspunkt vil medføre døden. Man lever med et håb, måske vil der blive fundet en medicin, der kan helbrede. Til andre tider kan man ikke få øje på noget positivt, alt ser mørkt ud, og man fortrænger kendsgerningerne. Bjarke fortæller på en meget åben og ærlig måde om den første periode af den tid hvor han blev konstateret HIV-positiv.

Aalborg d. 25.5.1988

For en times tid siden fik jeg af min læge at vide, at jeg er HIV-positiv. Jeg ringede ham op for at spørge til min HIV-test og han fortalte mig resultatet nøgternt og uden omsvøb.

Lige da jeg fik det at vide, var det som at blive dolket i ryggen med en istap.

Men nu føler jeg intet som helst. Solen skinner. Livet går videre som altid; det kommer bare ikke mig ved mere. Jeg føler mig fuldstændig ligeglad og rolig, næsten gennemsigtig.

Når jeg beslutter mig til at gå,

mærker jeg min krop sætte sig i bevægelse som en hensigtsmæssigt konstrueret maskine; når jeg vil meddele mig til nogen, flyder ordene ud af munden på mig i den rigtige rækkefølge og med de rigtige betoning; men for mig er de blevet som sæbebobler – gennemsigtige og tomme.

Jeg har aldrig været så vågen, så klart bevidst, så skarpt registrerende; og samtidigt er jeg totalt ligeglad. Hvis lynet skulle ramme mig i dette øjeblik, ville det absolut intet betyde.

Aalborg d. 27.5.1988

Det går pludselig op for mig, at jeg intet som helst kan huske fra de sidste par dage. Hverken hvad der er foregået rundt omkring mig, eller hvad jeg selv har foretaget mig.

Jeg befinder mig stadig i denne underlige tilstand af lysende ligegladhed – som et insekt, der er blevet blændet og paralyseret af et alt for skarpt lys.

Aalborg d. 2.6.1988

Har sovet og drømt i snart en lille uge nu. Smerten er der stadig – dump, ubestemmelig og sort.

er træt som et helt alder-
shjem. Kan alligevel ikke
mer; orker heller ikke at
vågen.

Tilværelsens ulidelige lethed
-HAL! Tilværelsen forekommer
tung som ti møllesten bun-
et om halsen på en druknende.
Hvis der så blot var en eller
den mening i galskaben; men
og kan ikke få øje på nogen!
Har mest lyst til at dø, men
er ikke kræfter eller mod til at
på selvmord, selvom det er
et eneste nogenlunde fornufti-
jeg kan få øje på at stille op
med mig selv lige nu.

Aalborg d. 3.6.1988

ikke sove, men orker ikke at
vågen, kan ikke dø, men
er ikke holde ud til at leve.
-Det forekommer mig hr.
ou, at De er kørt en smule
Hvad agter De at gøre ved
?

Aalborg d. 4.6.1988

fortælle Emil det, inden han
at smitte Gry. Endelig noget,
synes at gøre en forskel!
Men Emil, for fanden, hvordan
jeg dog få det sagt til dig?

Aalborg d. 10.6.1988

Brev til Emil:

Emil,
for sidst. Det var enormt
geligt at have dig på besøg.
sædvanligt savnede jeg
nærhed og din varme i sam-
øjeblik, du gik ud af døren.
eg er ked af, at jeg ikke har
et lyd fra mig i den lange tid,
er gået, siden vi sås sidst.
har taget utallige tilløb til at
sige dig eller i det mindste
til dig, men jeg har ikke
net opbyde det fornødne
dertil.

for vælger jeg den nem-
te løsning: at skrive til dig,

hvad jeg føler, vi burde snakke
sammen om.

Som jeg fortalte dig sidst, har
jeg deltaget i en AIDS-undersø-
gelse her i Nordjylland for at se,
hvordan de privat praktiserende
læger ville reagere på en an-
modning om at få foretaget en
HIV-test.

Undersøgelsen har virket til-
bage som en boomerang: Det
har vist sig, at jeg selv er HIV-
positiv.

Derfor er der også en overvej-
ende sandsynlighed for, at jeg
har smittet dig med AIDS-virus.
Vi har jo aldrig taget de fornød-
ne forholdsregler, når vi var
sammen. Måske har vi begge
fortrængt muligheden af at få
AIDS – det var kun noget, der
kunne ramme de andre, ikke vo-
res kærlighed.

Kære Emil, jeg kan ikke be-
skrive for dig, hvilken skyld og
sorg jeg føler over det, der er
sket. Jeg som har arbejdet så
meget med AIDS-problematik-
ken, jeg som i så mange sam-
menhænge har prædikeret sikker
sex – jeg burde faneme have
vidst bedre!

Jeg har intet at forsvare mig
med. Jeg ved, at selvom det
kom som en total overraskelse
for mig, at jeg er HIV-positiv, så
burde jeg have tænkt på, at risi-
koen kunne være til stede.

Derfor bebrejder jeg dig heller
ikke, hvis du efter dette hader og
afskyr mig, og aldrig vil se mig
mere. Jeg har selv været så
lammet og chokeret den sidste
tid, at jeg intet har kunnet foreta-
ge mig – andet end at sove og
have medlidenhed med mig
selv.

Men du har jo Gry og ungerne
at tage hensyn til. Det fylder mig
med rædsel at tænke på, at du
også har smittet Gry. Men den
mulighed eksisterer jo altså!

Det tilkommer mig ikke at rå-

de i denne situation – jeg har
selv opført mig tåbeligt; alligevel
vil jeg ønske, at du i hvert kan få
snakket med Gry om det, hvis
det viser sig, at du også er HIV-
positiv.

Vi må jo forsøge at leve vide-
re, så det dur ikke at grave sig
ned og gå alene med proble-
merne. Vi bliver nødt til at for-
tælle vore nærmeste det – for
deres skyld! Selvom konsekven-
serne kan synes uoverskuelige.

På trods af al fornuft håber
jeg, kære Emil, at vi kunne hjæl-
pe hinanden lidt med proble-
merne. Det er ikke, fordi jeg på
nuværende tidspunkt kan se no-
gen farbar vej, men måske kun-
ne vi sammen få ryddet lidt op i
lortet.

Så hvis du ... jeg mener, hvis
du ikke hader mig alt for meget,
så ville jeg blive lykkelig for at
høre fra dig.

Jeg elsker dig stadig og har
mere brug for dig end nogensin-
de før!

De kærligste hilsener
B.S.

Aalborg d. 12.6.1988

Pludselig – bedst som jeg sad
og så et eller andet ligegyldigt
program i fjernsynet for dog at
foretage mig et eller andet, – jog
en iskold og skarp smerte igen-
nem mig.

Med et gik det op for mig,
hvad betydning det egentlig har
at være HIV-smittet:

– Du kan udvikle AIDS i mor-
gen. Og måske skal du dø, me-
get snart måske! Hvis jeg ikke
havde siddet mageligt og godt,
var jeg afgjort besvimet ved
tanken.

Selvom livet i den sidste tid
har forekommet mig menings-
løst og grotesk, så må jeg nu
indse, at jeg slet ikke er parat til
at dø endnu. Jeg er ikke engang
parat til at se muligheden i øjne-

ne. Den blotte tanke fylder mig
med sugende rædsel.

Smerten har dog fået navn
nu.

Aalborg d. 17.6.1988

Ind imellem kommer disse is-
nende og skarpe angstanfald til-
bage. Jeg spekulerer meget på,
hvordan det egentlig er at være
død. Er der noget bagefter – det
kan jeg næsten ikke få min for-
stand til at tro på; på den anden
side kan jeg heller ikke bære
tanken om, at man helt forsvin-
der – at man helt mister sig selv
og bliver til absolut intet.

Det er mest den sidste tanke,
der gør mig så rædselslagen.

Ålborg den 20.6.88

Brev fra Emil:

Kære Bjarke,
Tak for dit brev. Ja, jeg er også
HIV-positiv. Jeg lod mig teste, li-
ge så snart jeg havde fået dit
brev. Resultatet kom igår.

Jeg ved næsten ikke, hvordan
jeg skal få det sagt ... men altså,
det er ikke sikkert, at du har
smittet mig. Det kan lige så godt
være omvendt! Jeg har aldrig
fortalt dig det – det har der lige-
som ikke været nogen anled-
ning til, følte jeg, men jeg har
altså også haft andre fyre end
dig.

Så du har bestemt ingen
grund til at føle skyld. Vi har væ-
ret dumme begge to, og ansva-
ret er vi fælles om.

Nej Bjarke, jeg hader og af-
skyr dig ikke. Hvordan skulle jeg
dog kunne det?

Jeg har været så lammet af
chok over det, der er sket med
os begge to, at jeg egentlig slet
ikke har følt noget som helst. Nu
først begynder følelserne og tan-
kerne at komme. Som en mal-
strøm. Jeg kan slet ikke finde ud
af det.

Det eneste, der trøster mig er,
at jeg helt 100% sikkert ikke har
smittet Gry. Hun har jo altid syn-
tes, at det måtte være mandens
ansvar at beskytte sig. Før bøje-
de jeg surmulende nakken. Nu
takker jeg Gud.

Men jeg aner ikke, hvordan
jeg skal fortælle hende det. Jeg
tror ikke, hun ved om mine små
affærer med fyre. Hvis jeg var i
hendes sted, ville jeg kræve
skilsmisse. Jeg er jo selv så ja-
loux. Og hvordan vil hun kunne
leve med een der både har væ-
ret hende utro og samtidigt nu
kan gå hen og få AIDS?

Jeg kan dårligt nok holde ud
at leve sammen med mig selv
nu om dage. Og tanken om at
miste Gry og børnene – den kan
jeg altså ikke bære.

Om et par dag tager Gry, Pe-
ter og Susanne til Fyn. De hol-
der week-end på gården hos
Grys broder. Jeg har sagt, at jeg
skal arbejde på universitetet og
derfor ikke kan komme med.

Må jeg ikke komme op og be-
søge dig i den kommende we-
ek-end?

Bjarke, jeg har også brug for
dig. Og jeg elsker dig – desper-
at! For hvem skal jeg ellers hæl-
de mit hoved til?

Kærligst
Emil

— — —
Du gode milde! Jeg kan næsten
ikke holde på brevpapiret. Min
hånd ryster som en gammel
kællings.

Jeg føler pludselig ... jeg føler
... ja, det er sgu sandt: jeg føler
mig lykkelig. Det stråler, strøm-
mer og lyser igennem mig. Fuld-
stændig paradoksalt og uden
enhver fornuft.

Måske er der alligevel en eller
anden mening med galskaben.

Bjarke Skou

INTERVIEW MED JOHAN

Vi har talt med Johan som har AIDS. Johan er sidst i trediveerne, var lærer ved en højere læreanstalt – man kan godt fornemme, at Johan har været meget syg. Han har indimellem meget svært ved at formulere sig, han kan ikke få sagt de ord, som han har inde i hovedet. Han leder ligesom efter dem, opgiver så – for så senere pludselig – at kunne sige det, han tænkte på før. Her kommer lidt af hans historie.

Johan, hvor længe siden er det, at du fik at vide at du var HIV-positiv?

I 1983 lavede nogle læger i samarbejde med Landsforeningen for bøsser og lesbiske, en undersøgelse af bøssernes seksualvaner. Undersøgelsen skulle løbe over nogle år, hvor man så fulgte disse bøsser. Den var jeg med i. Jeg fik taget blodprøver, men fik ikke svaret på disse. Først i 1985 da vi igen var til undersøgelse, fik jeg svar på, at jeg var blevet smittet. Jeg havde det ikke specielt dårligt med det, men kom til at tænke tilbage, for i 1983 havde jeg haft en periode, hvor jeg led af mareridt og hedeure om natten. Dengang havde jeg haft det meget dårligt, og blev nervøs for, at det kunne være p.g.a. AIDS. Men denne periode gik over, og jeg havde det godt igen. Jeg dyrkede meget gymnastik, indtil jeg først i 1986 rejste til udlandet. Jeg kom tilbage til Danmark igen i sensommeren. Jeg var begyndt at blive meget træt, jeg sov meget af tiden. Jeg passede stadig mit arbejde, tiltrods for at jeg var så træt. Jeg blev i jan. 87 indlagt, og lå på hospitalet i en uge. På min arbejdsplads, fortalte jeg ikke noget – på et tidspunkt var der en elev, der spurgte til mit helbred, hun kunne nok se, at der var noget galt, men jeg fortalte bare, at jeg havde for travlt

og derfor blev træt.

Hvornår blev det konstateret, at du havde fået AIDS?

I juni 87 var jeg igen indlagt en uge. Men rejste så en tur til udlandet på familiebesøg. Her blev jeg for alvor syg, så syg at jeg blev fløjet hjem til Danmark igen. Jeg var bevidstløs i næsten tre uger, og kan ikke huske meget fra den tid, dog havde jeg indimellem et »lyst øjeblik« – og kan huske meget lidt derfra. Da jeg vågnede op igen, var jeg lam i højre side. Jeg begyndte at gå til genoptræning, jeg sad i kørestol, men lærte at gå med krykker, først to år senere med én. Efter en tid kunne jeg gå igen, men jeg havde stadig meget svært ved at bruge min højre hånd. Det kniber stadig, f.eks. har jeg meget svært ved at skrive med den.

Hvordan oplevede du det, da du fik at vide, at du har AIDS?

Jeg spekulerede faktisk kun på at komme tilbage til mit arbejde, jeg arbejdede på en højere læreanstalt. Men det kunne jeg jo ikke bare lige komme, først skulle jeg jo blive lidt bedre til at gå. Jeg nåede ikke at komme tilbage til min arbejdsplads, først fik jeg orlov, senere er det gået sådan, at jeg har fået tildelt pension.

Hvordan forløber din hverdag nu, er der ting du ikke mere kan gøre?

Jeg kan ikke mere holde til at dyrke gymnastik, men jeg kan heldigvis stadig cykle, og det gør jeg faktisk ret meget. Jeg kan ikke gøre rent i min lejlighed, det kræver for meget energi, men min mor er meget sød til at komme og hjælpe mig. Indkøb og madlavning sørger jeg selv for. Hvis jeg har lyst til at rejse ud i Danmark for at besøge familie og venner, skal jeg altid have en aftale med et hospital. Jeg skal mindst tre gange om ugen have medicin indsprøjet i mine blodårer. Det gør også, at det der med de lange rejser er udelukket. Jeg må blive inden for landets grænser.

Jeg er på hospitalet tre gange om ugen. Jeg skal derud for at få medicin, ha' taget blodprøver o.s.v. Jeg får et helt arsenal af piller, nogen for at kunne sove, nogen for at mit humør forbliver godt, nogen for fordøjelsen o.s.v. Jeg får også retrovir – det er den medicin, der hidtil har virket bedst mod alle de sygdomme, en AIDS patient får. Men retrovir er ikke helt ufarlig, der er mange bivirkninger ved det.

Siden jeg begyndte at blive syg, har jeg fejlet utrolig mange ting, og har været indlagt meget. Jeg har på et tidspunkt sovet på hospitalet om natten, og været hjemme om dagen. Jeg var ked af at skulle være alene – jeg havde det meget dårligt psykisk – jeg tænkte endda på at begå selvmord, fordi jeg syntes, at min situation var meget uoverskuelig.

Hvordan reagerede din familie og dine venner, da du fik AIDS?

De har allesammen taget det pænt, og de har været en stor støtte for mig. Selvfølgelig er de kede af det på mine vegne, men jeg tror, de forstår de problemer, jeg kan løbe ind i.

Hvordan har du det med at vide, at AIDS er en dødbringende sygdom?

Jeg tænker nok ikke så meget på det mere, først og fremmest prøver jeg at se fremad. Jeg vil jo gerne nå noget mere her i tilværelsen. Jeg har specielt haft det godt her i sommer, bedst når solen skinner, så jeg kan køre til stranden på min cykel.

Har du kontakt til andre, der har AIDS?

Ja jeg ser da af og til folk med AIDS, når jeg er på hospitalet, men det er som om, at de går lidt stille med dørene – man kommer ikke sådan bare ind på livet af dem. Der var dog én, jeg talte med, han er død nu, og det er jeg meget ked af.

Har du nogen udover din familie, der kan støtte dig?

Ja jeg har nogle venner, der kan og vil hjælpe mig, hvis jeg får behov for det. F.eks. har jeg en god ven, der hjælper mig med at holde styr på min økonomi. Der er også andre jeg kan snakke med om min situation.

Har du gjort dig tanker om, hvordan din fremtid skal forløbe?

Nej – jeg tager en dag af gangen. Men jeg håber selvfølgelig, at man en dag finder en medicin, der kan helbrede mig.

Har du fortrudt det liv, du har ført, og som indirekte har givet dig AIDS?

Nej jeg har ikke fortrudt noget af det. I begyndelsen, da jeg fandt ud af, at jeg var smittet, følte jeg at det var min egen skyld det hele, men sådan har jeg det ikke mere! Jeg har haft det godt, jeg har oplevet en masse på mine rejser og også i det hele taget.

Litteraturliste over bøger om aids

Roserne har torne
Peter Poulsen.
Kbh.s kommunale skolevesen
1987.

Aids – en udfordring til livet

Ulla-Britta Buch & Lars Bo Bülow Munksgaard, 1989.

Aids og unge

Susanne Laust Munksgaards Forlag, (rev. 1988).

Det er også dejligt

Aage Brandt Gyldendal, 1988.

Ikke dø af

– leve med Aids

Poul Birch Eriksen Sommer & Sørensen, 1987.

Bliv her Morten

Curt Lindstrøm Gyldendal, 1988.

Byen af mælk og honning

Karsten Skawbo Jensen Gyldendal, 1985.

Foto: Mona Bager

Foto: Mona Bagcr

Sexologerne Jette Bach og Bent Pedersen skriver **OM HOMOSEXUALITET**

Seksualitet er belagt med tabuer i vort samfund – også homoseksualitet. Det er således ikke homoseksualiteten, der er et problem, men andres negative holdninger og fordomme, der oftest skyldes uvidenhed.

Vi fødes som seksuelle mennesker

Det er biologien, der bestemmer, om et nyt menneske bliver en lille pige eller en lille dreng. Det nyfødte barn har ikke selv fornemmelse af sit eget køn. Men igennem opvæksten lærer vi lidt efter lidt – først og fremmest af forældrene (nærmiljøet), hvordan vi skal opføre os som piger og som drenge (feminint eller maskulint). Med andre ord: Vi lærer vores kønsrolle. Denne bliver understøttet af sekundærmiljøet, såsom vuggestue, børnehaver, fritidshjem og skoler. Disse miljøer beskæftiger sig udelukkende med heteroseksualitet, idet vort samfund bygger på kærnefamilien (heteroseksualitet). Derved forties homoseksualitet, og derved lærer vi at fornægte alle homoseksuelle følelser. Dette understøttes tillige af medierne

Af disse grunde vælger mange at leve heteroseksuelt, og mindre fordi det er i overensstemmelse med deres følelser og seksualitet.

Biseksualitet

Freud var den første, som skrev om, at mennesket er biseksuelt. Ingen mand er helt blottet for kvindelige træk, og ingen kvinde er blottet for maskuline træk.

Hvis man spørger andre mennesker om deres biseksualitet, vil mange ivrigt benægte, at de har homoseksuelle ønsker eller lyster. Det kaldes det bevidste plan. Men når man kommer ned i et menneskes ubevidste plan, altså når man ser på menneskers fantasier og drømme, vil man hos alle mennesker møde homoseksuelle følelser og desværre også de skyldfølelser og den angst, som homoseksualitet er blevet forbundet med gennem opvæksten.

Når vi snakker med mennesker, har vi oplevet, at mange er mere bange for biseksualitet end for homoseksualitet. Vi tror, at det er fordi homoseksualitet lettere kan affejes af mange mennesker, idet de føler sig sikre på, at de ikke ønsker at leve som homoseksuelle: Ja, de vil ikke engang overveje muligheden. Men de samme mennesker kan godt være tyngt af skyldfø-

lelser, fordi de har tanker og fantasier om at prøve at gå i seng med et menneske af samme køn.

Hvem er homoseksuelle?

Da den første Kinsey-rapport kom i 1948, vakte det en vis opsigt, at 37% af de adspurgte mænd havde opnået orgasme enten ved fællesonani eller ved gensidig onani med en anden mand. Det betyder ikke, at en tredjedel af alle mænd er homoseksuelle: Det viser blot, at man kan udføre homoseksuelle handlinger uden at leve som homoseksuel, og at man ikke med sikkerhed kan sige, hvornår et menneske er homoseksuelt eller heteroseksuelt.

Hvad gør jeg med mine homoseksuelle følelser?

Mennesker som ikke lever homoseksuelt (som altså ikke er bøsser eller lesbiske), vil i reglen påstå, at de ikke kender til homoseksuelle følelser. Disse ikke-homoseksuelle mennesker kan forholde sig til deres homoseksualitet på to måder:

1. Nogle erkender nok homoseksuelle følelser, men bagatelliserer eller fortier dem.
2. Andre fortrænger dem helt og beskytter fortrængningen

med forsvarsmekanismer, som f.eks. afsky, væmmelse, aggression.

Når vi mennesker ser andre udtrykke følelser, som vi bekæmper hos os selv, reagerer vi med afstandtagen og fordømmelse. Det kan bl.a. være derfor, at åbne homoseksuelle mennesker ofte bliver udsat for forfølgelse.

At vise sine følelser

De fleste mænd har svært ved at acceptere feminine træk hos sig selv, fordi de ser disse som udtryk for svaghed. Efter deres opfattelse betyder feminin, at man er ude af stand til at beskytte sig selv, at man ikke kan tage beslutninger, og – hvad der er allervigtigst – at man lader sine følelser dominere sine handlinger. En mere positiv opfattelse er, at feminin betyder, at man er åben overfor sine følelser, og at man kan vise dem nuanceret både over for kvinder og mænd.

Vi synes, at det er vigtigt, at vi mennesker lærer at acceptere, at vi ikke kan sættes i bås som enten maskuline eller feminine med alle de følelser og karaktertræk, som i generationer er blevet tillagt disse kønsroller.

For mennesker er det ikke et spørgsmål om enten/eller, men om både/og.

Spørgsmål om homoseksualitet

Det spørgsmål, vi oftest møder i forbindelse med homoseksualitet er, hvad årsagen kan være.

Homoseksuelle mennesker adskiller sig overhovedet ikke i legemlig henseende fra andre mennesker. Homoseksuelle mennesker fordeler sig med hensyn til kropsbygning, udvikling af kønsorganer, behåring osv. som alle andre mennesker. Lesbiske er ikke specielt maskuline, og bøsser er ikke specielt feminine. Hvis nogle mennesker fremtræder sådan, kan det f.eks. være for at understrege, at de ikke ønsker at leve op til de firskantede maskuline eller feminine roller.

Tilbundsgående videnskabelige undersøgelser, som f.eks. hormonanalyse eller kromosomundersøgelser har intet kunne fortælle om, hvad homoseksualitet er.

Derfor må vi sige, at den eneste forskel, der er på homoseksuelle og heteroseksuelle mennesker er, at bøsser og lesbiske har valgt at elske og leve med mennesker af samme køn.

LESBISK USYNLIGHED

Vi vidste ikke at hende, vi købte mælk hos hver dag, var lesbisk.

At vores sidekammerat fra stolen var lesbisk.

At nabokonen, som nogle gange gik fra manden, var lesbisk.

At vores tante, som aldrig giftede sig, var lesbisk.

At den sygeplejerske, som havde passet os på hospitalet, var lesbisk.

Hvorfor ikke

For di lesbiske næsten altid har været usynlige.

Blandt andet fordi de aldrig blev taget alvorligt. Måske fordi fleste »mænd« blot opfattede det som en pikant variant af de-

res sex. Måske fordi DU er med til at gøre os usynlige.

Usynlighed er bl.a.

- Når du tror, homoseksuelle kun er bøsser.
- Når du tror, vi »kun« er veninder.
- Når jeg ikke kan danse med min kæreste på diskoteket.
- Når »Alt for Damerne« har en stor artikel om kærlighed af alle slags, men ikke nævner lesbisk kærlighed.
- Når der bliver inviteret til »familiefest med påhæng«, og jeg ikke kan have min kæreste med.
- Når jeg skal fylde 25, før jeg finder ud af, at jeg ikke er den eneste lesbiske, men at de an-

dre har været usynliggjort.

- Når eleverne fra 10. klasse kan udtale: »De har lov til at være Bøsser/Lesbiske, hvis de har lyst, de behøver bare ikke optræde offentligt«.
- Når vi bliver opfattet som provokerende, hvis vi opfører os som andre.
- Når mænd bliver ved med at lægge an på mig, når de VED, jeg er lesbisk.
- Når jeg ikke engang tør indrømme overfor mig selv, at jeg er lesbisk.

At blive synlig handler ikke kun om mig, men også om dig!

I lang tid har vores eksistens

været tiet ihjel. Eller vi har kun været nævnt i medierne i forbindelse med mord eller andre voldsomme ting.

Sjældent, eller næsten aldrig har det været muligt at deltage i almindelige ting, såsom klassefest, familiefest, personalefest, o.s.v. på lige fod med alle andre.

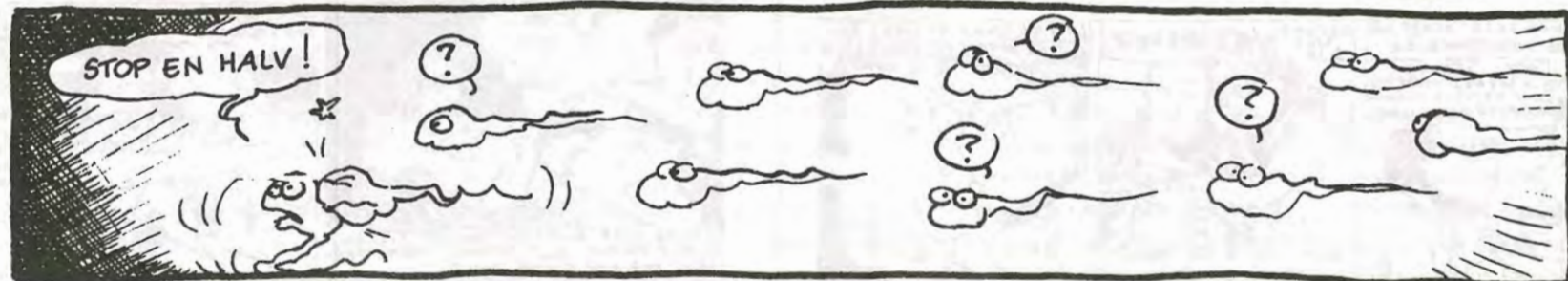
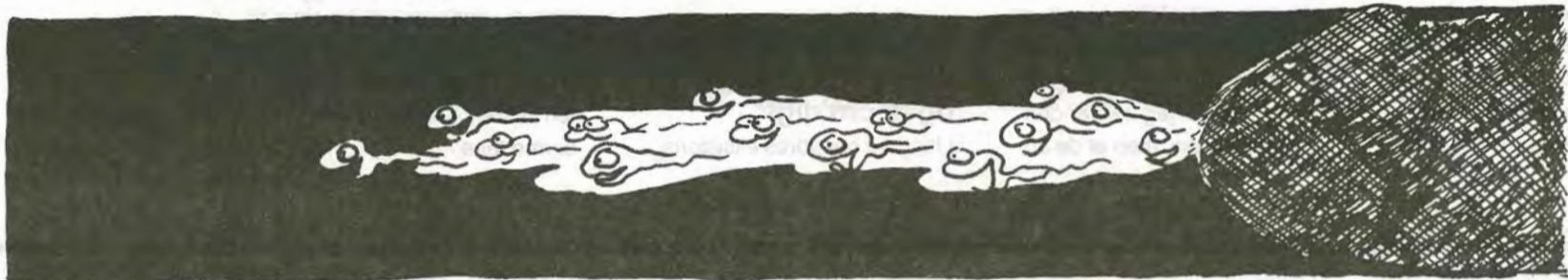
En af grundene til, at det så forbliver »hemmeligt« er, at det er meget vigtigt, hvordan det bliver modtaget af dem, man fortæller det til.

Hvor tit tror du, det sker, at en lesbisk »springer ud« og siger til sin tante: »Tante - jeg har fundet ud af, at jeg er lesbisk.« og tanten svarer: »Jaså - det må vi sørme fejre.«

Hvis en sådan oplysning til forældre, familie og venner blev modtaget positivt, eller som en information, ville der nok ikke være ret mange usynlige lesbiske.

Så derfor er det også meget op til din reaktion, når du finder ud af, eller får at vide, at din veninde, lærer, eller andre du kender, er lesbisk. Jo mer' positivt, det bliver modtaget, jo nemmere er det at blive synlig.

AT LEVE SOM ÅBEN BØSSE

Mange bøsser og lesbiske står overfor et stort og svært valg, når de erkender sig selv: Skal jeg være åben? Hvem skal jeg være åben overfor? Min familie? Mine arbejdskammerater? Mine skolekammerater? I disse tider, hvor alle heteroseksuelle, der læser aviser, sætter AIDS lig med det at være bøsse, kan det navnlig være svært at skulle erkende sig selv (springe ud) åbent overfor andre mennesker. Dette medfører naturligvis også, at det kan være svært at skulle leve et liv som åben bøsse.

Der er mange overvejelser, man skal gøre sig, hvis og når man beslutter om man vil leve som skjult, halvåben eller åben bøsse.

Nogle gange sker tingene af sig selv, man fortæller f.eks. sin mor eller sin bedste veninde, at man er bøsse, og et par uger efter møder man et familie-medlem eller en af sine venner, der har fået af vide, at man er bøsse. Man vil som oftest opleve dette positivt. Det er rart at kunne være fri for »klumpen i halsen« og de ståmende ord, her kommer helt naturligt, for hvis familiemedlemmet eller vennen ikke brød sig om bøsser, så var vedkommende nok ikke kommet og havde sagt noget. Denne metode kan kaldes den indirekte springen-ud. Man vil nok opleve, når man fortæller det til den første, at vedkommende ligefrem spørger, om han/hun må fortælle det videre. Sig endelig ja, det letter utroligt meget. Når man så har overstået denne fase, kommer man til det at leve som åben bøsse. Hvis man

går med sin ven i hånden ned ad gaden, er man sikker på at opleve folk, som regel unge, der råber et eller andet, eller laver små spil foran en. De gør det altid i flok, det er altid sjovt at vise sig overfor vennerne. Det bedst råd, med mindre man kan se, der er lagt op til tæsk, er at lade som ingenting, fortsætte med at holde hinanden i hånden, dvs. vise, at man holder af hinanden og ikke er usikker på sig selv. Viser man usikkerheden, er man vis på, at det bliver værre næste gang. Viser man derimod stoltheden, så vænner man sig langsomt til det, og tilsidst preller det af, som vand på en gås.

Mange heteroseksuelle spørger, hvad man mener om AIDS, når man er bøsse. Vær med til at aflive myterne! Vær derfor altid selv velforberedt. Dette kan man gøre ved at læse de udgivne pjecer, læse PAN-bladet, høre Radio Rosa eller henvende sig til AIDS-linierne (se adresseliste bag på avisen).

Foto: Mona Bager

FAR ER BØSSE

Interview med Jørn, 25 år, far til Janus på 3 1/2 år og Ea på 2 1/2 år. Jørn har været gift med Janus' og Ea's mor, Hanne, i 3 år, har levet som bøsse de sidste 2 år. Kæreste med Frank, 37 år, der har levet som bøsse i 6 år. Frank har også været gift, men har ingen børn.

I (interviewer): Var I enige om, hvem der skulle have børnene, da I blev skilt?

J (Jørn): Ja, vi var begge enige om, at det bedste for børnene ville være at blive hos deres mor, fordi jeg ikke kunne overskue min fremtid som bøsse og det at leve som sådan.

I: Hvorfor har I så børnene nu?

J: Jeg har hele tiden haft kontakt med Janus og Ea ca. hver 14. dag. Men nu bor de fast hos Frank og mig, fordi min tidligere kone gerne ville aflastes og have sin personlige frihed. Så hun syntes, det var helt naturligt, at vi skulle have dem.

I: Synes du selv, at det er rigtigt for børnene, at de bor hos jer?

J: Ja, selvfølgelig. Min daglige tilværelse er ikke spor anderledes end andres. Jeg synes, det er helt fint, at børnene får et afslappet forhold til, at to mænd også kan elske hinanden.

F (Frank): Vores sammenhold og dagligdag bygger på tryghed og kærlighed, da det ikke er et ægteskab eller fælles børn, der binder os sammen. Jeg mener, at et sådant samvær skulle give

Janus og Ea en tryk tilværelse.

I: Har I fortalt personalet i Børnehaven, at I er bøsser?

J: Ja, det har vi sagt lige fornylig, da der var et forældremøde, hvor det blev aktuelt at sige det. Det har hele tiden været meningen, at de skulle have det at vide. De var selvfølgelig ikke ellevede, men deres holdning til det var, at hvis Janus fik problemer p.g.a., at vi er bøsser, ville de støtte og bakke ham op og sige, at det kunne sagtens lade sig gøre, at to mænd levede sammen og havde det rart.

I: Har jeres familier reageret på, at børnene bor hos jer?

J: Jeg havde næsten ingen kontakt med min familie, efter at jeg havde fortalt, at jeg var bøsse. Nu, hvor børnene bor hos os, har de fundet ud af, at min livsform som bøsse ikke er ringere end andres, og deres accept er blevet større.

F: Min familie har stadig samme afslappede forhold til mig som tidligere og synes, det er helt i orden, at Janus og Ea bor hos os.

I: Har I lyst til at få flere børn?

J: Nej, jeg er glad for de to jeg har.

F: Tidligere har jeg ikke ønsket at få børn, og siden jeg blev skilt, har jeg ikke haft behov for at tage stilling til det. Det blev først aktuelt, efter at Jørn og jeg havde boet sammen i nogle måneder. Hvis jeg ikke havde lært Jørn og børnene at kende, er det muligt, at jeg på et eller andet tidspunkt gerne ville have børn. Men det kan jo ikke lade sig gøre med den nuværende lovgivning omkring adoption.

I: Frank, hvordan havde du det med pludselig at skulle have børn?

F: Der var en hel del, jeg skulle have tænkt igennem. Det var helt klart, at Jørn selv skulle afgøre, om han ville have Janus og Ea. Jørn og jeg snakkede meget om, hvordan det ville påvirke vores forhold, og hvilke forventninger Jørn havde til mig som den anden forældrepart for at undgå, at det senere skulle ende i et valg mellem børnene og mig.

I: Hvordan går det med at have børnene?

J: Dert er klart, at der er en masse praktiske ting, der bliver vanskeliggjort, fordi børnene er her fuldtids, men det opvejes så

rigeligt af alle de dejlige ting, vi oplever med sådan et par børn i huset.

F: Jeg synes, det går fint. Det føles rart og naturligt for mig, at de er her.

I: Er jeres opdragelse af børnene præget af, at I er bøsser?

J: Jeg har ikke i sinde at præge dem i nogen bestemt retning, hvad angår deres følelsesmæssige forhold. Men derimod give

dem mulighed og styrke til selv at tage stilling til deres liv, så de ikke som så mange andre bare følger strømmen uden at tænke over deres egne følelser og behov.

F: Jeg synes, det er vigtigt, at de lærer at være opmærksomme på de ting, der sker omkring dem og bearbejde dem kritisk, så de selv kan tage stilling til tingene.

TEGNING: OLE MORTEN NYGAARD

Interview med Hanne, 24 år. Har været gift med Jørn.

I: Hanne, hvordan reagerede du, dengang Jørn fortalte dig, at han var bøsse?

H(anne): Ja, først blev jeg overrasket, og jeg havde lidt svært ved at forstå det, fordi vi havde det enormt godt sammen i al den tid, vi havde kendt hinanden. Og så syntes jeg, at eftersom vi havde Janus, og jeg var gravid med Ea, skulle vi

fortsætte, som vi havde gjort det hele tiden. Jørn kunne så tage i byen, når han havde lyst til det, og være sammen med en mand, når han havde brug for det. Så kunne han jo ellers være hjemme og køre videre, som vi plejede

I: Hvornår fandt I ud af, at I ville skilles?

H: Ja, der gik så et års tid på den måde, og så blev det svære og sværere, fordi jeg også ville have lidt frihed, og jeg

kunne ikke acceptere bare altid at skulle være derhjemme med børnene, når Jørn tog i byen.

Jørn havde det også dårligt med sit dobbeltliv og så fandt vi ud af, at vi ville skilles.

I: Hvad skulle der ske med jeres børn?

H: Jeg skulle have børnene. For det første kunne jeg ikke undvære dem, og for det andet var de heller ikke så store. Jeg de jo lige født Ea, og jeg ammede så det var mest naturligt

at jeg skulle have børnene.

I: Hvorfor har Jørn og Frank så børnene nu?

H: Ja, det er fordi, jeg i den udvikling, jeg har været igennem efter skilsmissem, har fundet ud af alle de ting, der sker omkring mig, og som jeg aldrig har lagt mærke til før. Jeg er begyndt at tænke lidt mere selvstændigt og skal ligesom prøve alle de ting, jeg aldrig har prøvet før.

I: Hvordan har du det nu med, at børnene nu bor hos Jørn og Frank?

H: Det var en svær beslutning at tage, mest p.g.a. de fordomme, der er med, at moderen er den bedste til at have børnene. Men nu, hvor det har kørt i 5 mdr., har jeg vænnet mig til, at Jørn har mere overskud, end jeg selv har til at have dem.

I: Hvordan oplever du, at børnene har det nu?

H: Jeg oplever, at de har det godt, og jeg synes ikke, der er den store forandring at mærke på dem. Vi er nok lidt mere glade alle sammen.

I: Hvordan reagerede din familie og venner på, at børnene nu bor hos Jørn og Frank?

H: Min familie kan ikke forstå det, men det er også mest fordi, de ikke kan acceptere bøsser, og de vil overhovedet ikke have Jørns navn eller liv nævnt der-

hjemme. De har den indstilling, at bøsser er syge mennesker, og mener, at det skal nedkæmpes. Lige så snart jeg siger et eller andet om Jørn, slår de fuldstændig bak og hører ikke efter, hvad jeg siger og bliver mærkelige og sure.

Venerne reagerede meget positivt. De støttede mig i min beslutning fordi de godt kunne se, at jeg fik sværere og sværere ved at være alene med børnene. De kunne også godt forstå mit behov for personlig frihed.

I: Hvor tit ser du børnene, og hvem bestemmer hvornår?

H: Jeg har børnene hver anden week-end, og hvis Jørn og Frank skal nogen steder, hvor børnene ikke kan være med, tager jeg op og passer dem. Ja, jeg kan faktisk komme, når det passer mig.

I: Tror du, det vil påvirke børnene, at de bor hos to bøsser?

H: Jeg tror ikke de vil blive påvirket til at blive bøsse eller lesbisk. Derimod får de mulighed for at se, at to mennesker af samme køn også kan bo sammen. De bliver ikke frustrerede over deres egne følelser, og de får lettere ved at vælge deres egen livsform, fordi de ikke bliver sat i bås til at leve på en bestemt måde.

På besøg hos Jørn og Frank 5 år senere – Janus og Ea går nu begge i skole, henholdsvis 2. og 1. klasse

Sp.: Hvordan oplever I det går med at have børnene nu?

Sv.: Jeg føler ikke, at det har ændret Frank's og mit forhold, nu hvor Janus og Ea har boet fast hos os i ca. 5 år. Og de ser da ud til at trives godt ved at bo her.

Sp.: Er det anderledes, end I havde forestillet jer?

Sv.: Det afhænger af, hvad du mener med »anderledes«. Jeg tror ikke, det er anderledes for os at have børn pga. at vi er bøsser, der er jo hele tiden nye ting, vi skal tage stilling til. Der, hvor vi kan tale om, det er anderledes, er jo ved, at Frank og jeg ikke kan få fælles forældreret over børnene, men det må vi håbe på bliver lavet om.

Sp.: Er I stadig lige åbne over for jeres og børnenes omgivelser, om at I er bøsser?

Sv.: Ja, det mener jeg, at vi er. Vi gør i hvert fald ikke noget for at skjule det, – jeg tror også, at vi når længst ved at være åbne omkring, at vi er bøsser.

Vi deltager, så vidt det kan lade sig gøre, begge i alle forældremøder på skolen.

Sp.: Hvilke reaktioner har der været fra lærere og forældre?

Sv.: Vi har ikke oplevet nogle negative reaktioner fra lærerne på skolen, hvor de går. Tværtimod har vi haft et fint samarbejde med en af lærerne, i forbin-

delse med en radio-udsendelse om bøsser og lesbiske, som en 10. kl. lavede.

En skæg oplevelse havde vi engang til et forældremøde. En af mødrene, som sad ved siden af mig, flyttede sig midt i mødet, kort efter at vi havde fortalt, at vi var bøsser. Men hun ringede til mig dagen efter for at fortælle mig, at hun ikke havde flyttet sig pga. at vi var bøsser, men fordi det trak ind ad døren!

Sp.: Har der været nogen reaktioner fra klassekammerater og legekammerater?

Sv.: Nej, ikke hvad jeg ved af. Jeg snakker selvfølgelig med lærerne om de ting, og de har heller ikke oplevet noget i skolen.

Vi oplever heller ikke noget uden for skolen, blandt deres kammerater. De kommer her hjem og leger, uden at vi kan mærke noget på dem. De har da også kammerater til at overnatte en gang imellem.

Sp.: Nu hvor børnene er blevet det ældre, oplever I så, at de stiller spørgsmålstejn ved jeres livsform?

Sv.: Nej, de stiller ikke specielt spørgsmålstejn ved den måde, vi lever på, men det kan jo være, det kommer, når de bliver ældre, og de får en større berøringsflade udadtil.

DOBBBELTLIV

Manden i denne historie er en ganske almindelig lærer på en skole i København. Han er 51 år, gift og har to børn. Tilsyneladende lever han et normalt liv, som alle andre. Men virkeligheden er en anden. Når mørket falder på, sniger han sig ned i parken ...

På trods af, at hetzen og razziaerne mod bøsserne i 50'erne og 60'erne nu er et overstået kapitel. Og på trods af, at den seksuelle frigørelse tog til i 70'erne, og lovgivningen blev forbedret i 80'erne, så er der alligevel stadig mange, for hvem det at være bøsse eller lesbisk er noget, man ikke taler om. Det er en utilgivelig synd. Det er forbudte følelser, og dem skal man for alt i verden holde for sig selv. Derfor lever de, som aldrig har turdet åbne sig, ofte et regulært dobbeltliv, med en evig frygt for at blive afsløret af familie og venner.

Nedenstående er en virkelig historie om Bent (navnet er opdigtet), han lever sit bøsselev i det skjulte, og hans tilværelse betragtes i manges øjne som ulykkelig og utilfredsstillende.

Nogle skæbnesvangre handlinger og 50'ernes strenge moral medførte, at Bent i dag må lyve over for sin kone og børn for at få del i det liv, han allerhelst ønsker at leve. Bents historie er på mange måder sørgelig og ufatteligt i dag, men alligevel sand.

Løgnagtigt liv

Bent har været i bad og er ved at gøre sig i stand. Han klæder sig pænt på, barberer sig grundigt og vælger en let krydret aftershave.

Hans kone tror, at han skal til

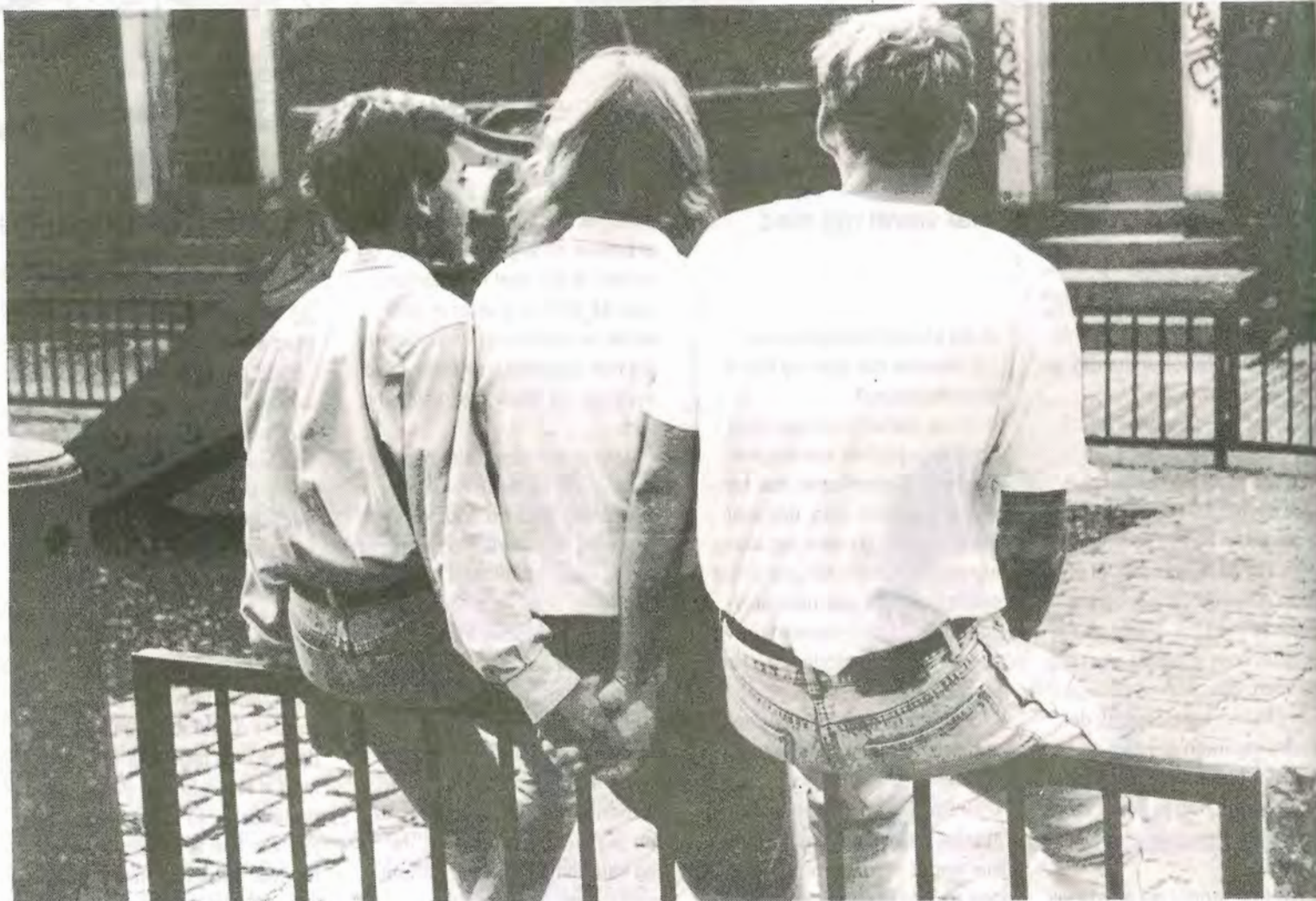

Foto: John Hansen

foredrag i Dansk-Sovjetisk Samvirke. Men han lyver. I virkeligheden tager han i Ørstedsparken.

»Jeg kommer lidt senere hjem i dag«, er det eneste han siger, inden han tager afsted.

Jeg blev meget tidligt klar over, at jeg var bøsse, men jeg sagde det aldrig til nogen. Det gjorde man jo ikke dengang.

Min far var stålgravør og drak ugelønnen op. Min mor gik hjemme og var den, der holdt sammen på familien.

Jeg giftede mig efter stort pres fra familien som 30-årig og flyttede endelig hjemmefra. Inden da var jeg blevet skolelærer.

Jeg ville nu allerhelst have været skuespiller, men det, mente min far, var for usædeligt.

Jeg har aldrig rigtig kendt nogen bøsser. Det er kun blevet til de her en-gangs-knald i parkerne og saunaerne.

Anonym sex

Bent stiger af toget og stavrer uroligt over i parken. Han føler en voldsom spænding gå igennem hele kroppen. Der er ikke kommet så mange endnu, men det er også stadig tidligt. På rigtig gode aftener kan der være op imod en 50-60 stykker.

I aften er det tirsdag, så ud-

buddet er ikke så stort.

Der var engang, hvor parken var lukket om natten. Det er den heldigvis ikke længere. Til gengæld er der kommet flere lygtepæle, så det er blevet sværere at gemme sig. Bent foretrækker Charlottenlund Skov. Der er der mindre oplyst, ingen støj og langt bedre buske, når man skal knalde. I Ørstedsparken er det svært rigtigt at nyde et forhold, for der er ofte kiggere. Alligevel går han altid i Ørstedsparken, for den ligger mere centralt.

Bent danner sig hurtigt et overblik over mængden, og den evige jagt kan begynde.

– Jeg tænker ikke så meget, når jeg går rundt i parken. Jeg er fyldt med brunst og begær, og det eneste, jeg håber på, er at møde en sød og charmerende fyr. Det er utopi at tro, at man kan lære nogen at kende, for det er jo kun et hurtigt lille knald inde mellem buskene, som alle er ude på.

Man er jo til grin mange gange. Man er til grin over for sine egne følelser, når man bliver vraget. Som regel sker der jo heller ikke noget. Og hvis man endelig finder en partner, så er det jo sølle sex. Det er sølle sex mellem buskene.

Et tankeeksperiment:

TÆNK

HVIS DET VAR OMVENDT

Meget af bøsselevet består i den evindelige jagt efter et hurtigt knald. Man skal hele tiden have fat i en partner. Sådan mener jeg, at mange lever deres liv i dag, og jeg oplever det som meget frustrerende.

Bent slentrer rundt i parken. Han forsøger ligesom alle de andre at virke rolig, men inden i er han febrilsk. Han er spændt på, om han skulle være heldig at møde nogen i aften.

En ung, smart fyr kommer ind i parken. Alles øjne rettes imod ham, og alle sætter sig straks i bevægelse mod ham. Jagten på den unge fyr er startet.

Første gang

Det er ved at være rigtigt mørkt i parken. Bent slentrer stadig rundt. Nogle aftener er han der i flere timer uden held. Det er sjældent, han står stille. Han bare går og går.

En gang imellem lusker han ind imellem buskene og viser sin pik indbydende frem og vender lidt rundt på stedet, hvorefter han fortsætter sin gang.

Første gang jeg var sammen med en fyr, var jeg omkring de 20-21 år. Jeg havde på det tidspunkt læst i aviserne om de enlige mænd, som blev overfaldet i parker, og tænkte, der må du over.

En dejlig varm sommeraften kigger jeg så over i Sundparken. Udsælselig kommer der en gang en ung fyr med krøllet hår og en skindsjakke hen imod mig. Der var ikke så mange spørgsmål. Han bøjede sig bare ned og åbnede bukserne, hev pikken frem og begyndte at sutte på den.

Jeg følte et fantastisk velvære. Det var så dejligt, så dejligt. Og selvfølgelig gik jeg af lynhurtigt, det var så pragtfuldt.

Jeg kan huske, at han tog bagen og spyttede spermen ud af munden, hvorefter han så sagde: »Tak skal du ha'« og gik.

Der stod jeg så med alle mine tanker og fornemmelser og tænkte, jeg må herover meget snart igen.

Det er blevet sent. Bent er snart helt træt af at vandre frem og tilbage. Hvad var det? En lidt yngre fyr, der før beundrede hans pik, er stoppet op. Bent tager mod til sig og går hen til ham. »Der er ikke mange ude i aften«, siger han. Bent mærker straks, at det er en sød og venlig fyr. Det swinger. De snakker kun kort sammen om vind og vejr, før de beslutter at gå ind i krattet.

– Når jeg er sammen med andre mænd, bruger jeg altid kondom. Jeg tager overhovedet ingen chancer. Det tør jeg ikke. Det ville være frygteligt at komme hjem til min kone og sige, at jeg har fået AIDS. Du godeste, hvordan skulle jeg klare den situation. Men jeg er nu ikke så sikker på, at det er alle i parken, der passer på.

De kysser hinanden hektisk. Den unge mand fumler med Bents bukser, som han har svært ved at få op. Det bliver ikke til noget stort og vidunderligt knald. Det har han i øvrigt aldrig fået. Efter 10-15 minutter er det overstået. Det hele er meget ynkeligt.

Fortryder

Bent og den unge fyr tager afsked med hinanden. »Skal vi ses igen?«, spørger Bent, men han får ikke noget svar. Det er forbi nu. Begge har fået, hvad de ville have, og den unge fyr er væk.

– Jeg er ulykkelig over, at jeg ikke har en fyr at snakke med. Det kan gøre mig frygtelig deprimeret, og i perioder er jeg meget indadvendt. Så indadvendt, at jeg har behov for at være helt alene.

– Jeg fortryder, at jeg er blevet gift og ikke har levet det liv, jeg gerne ville leve. Det er jo trist, at jeg ikke har været et frit menneske. I dag ville jeg gerne have levet livet om ...

Bent går ud af parken. Han har haft en pragtfuld aften. Han traller hen ad vejen og tager hjem til sin kone, der allerede sover.

(Kilde: Pan bladet nr. 6/88)

Hvad er heteroseksualitet?

At være heteroseksuel betyder, at man bliver tiltrukket af personer af det andet køn. Det ser ud til, at heteroseksuelle udgør en meget stor del af befolkningen, derfor bør enhver læge eller psykiater kende problemet.

Heterosexuelle og erhverv

Der findes heteroseksuelle i alle dele af befolkningen. De har haft en tendens til, at søge ind i visse erhverv. Mænd vælger ofte hårde, kraftkrævende erhverv, eller fag med magt og autoritet. Kvinder vælger ofte servicefag eller anden form for passive tjenesteydelser. Der er også mange kvinder, der overhovedet ikke kan tage arbejde, fordi de skal passe hjem og børn.

Privatlivet

Unge heteroseksuelle skaffer sig ofte seksuelle kontakter ved tilfældige bekendtskaber. Mange strejfer op og ned ad gaderne, altid optaget af seksuel tilfredsstillelse, tit gennem ligegyldige forbindelser. Prostitution er ikke usædvanligt blandt heteroseksuelle. For at komme ud af dette mønster, er der der mange, der indgår såkaldte ægteskaber. Når man har indgået sådan et, er man forpligtet til kun at have seksuel omgang med den, man blev gift med. Det viser sig dog, at over 25% af disse ægteskaber bliver opløst. Dette er endda kun de officielle tal. Hvor mange andre parforhold der bliver opløst, kan man kun gætte på.

En af grundene til, at det kan være vanskeligt for heteroseksuelle at opnå stabile forbindelser, er de meget store forskelle, der er på mænd og kvinder. Man kan vel snarere undre sig over, at personer, der er så forskellige, i det hele taget kan klare et samliv.

Typiske karaktertræk

Heteroseksuelle har ofte svært ved, at forene de forskellige ka-

raktertræk, som vi jo alle har i os. De er tilbøjelige til at indgå i meget firkantede kønsroller. For mændenes vedkommende ofte en maskulin form, og for kvinderne tit en meget feminin rolle. Trusler mod disse kønsroller gør dem ofte usikre og kan tit føre til fysisk vold. Man ser ofte heteroseksuelle mænd udvise stor voldsomhed og fjendtlighed mod den kvinde, han har valgt som seksualpartner.

Forklaringsmodeller

Det er endnu ikke helt afklaret, hvad der gør et individ til heteroseksuel. Det er nok et samspil mellem forskellige faktorer. Arveanlæggende ved vi meget lidt om i dag, så det vil være nødvendigt at forske på dette område, hvis vi vil have sikker besked. Men en vis betydning må arven dog have, for det står helt klart, at de fleste heteroseksuelle har forældre, der selv er heteroseksuelle.

Men miljøet og psykologiske påvirkninger kan vi heller ikke se bort fra.

En anden teori siger, at når manden vælger en kvindelig partner, er det af frygt for at miste den moderbeskyttelse, han ikke kan få hos mænd.

Råd til lægen

Når en heteroseksuel adfærd først er etableret, indtræder der nogle sociale mekanismer, der kan gøre behandlingen vanskelig eller ligefrem umulig. Patienten vil ofte hånlige afslå lægens tilbud om hjælp. Patienten mener tit, at hun/han har det udmærket, og at heteroseksualitet er en særlig værdifuld livsform. Man kan også støde på tilfælde, hvor den heteroseksuelle mener, at lægen blot vil straffe ham/hende. Disse forsvarsmekanismer kommer af en skævhed i personlighedsudviklingen, og en læge eller psykiater må være meget hensynsfuld, klog og beregnende i sit tilbud om hjælp.

HVORDAN ELSKER LESBISKE?

Foto: Mona Bager

Når jeg får spørgsmålet, »Hvordan elsker lesbiske?«, plejer jeg først at svare: »Det ved jeg da ikke!« Det kan lyde underligt, da jeg selv er lesbisk. Jeg ved selvfølgelig, hvordan min kæreste og jeg elsker, men det er ikke det samme, som at jeg ved, hvordan alle andre lesbiske gør. Det er heller ikke det samme vi gør hver gang vi elsker. Vi prøver hele tiden noget nyt, udvider vores grænser, opdager nye sider af hinanden.

Jeg vil her prøve, at fortælle noget om de tanker, jeg gjorde mig, inden jeg havde mit første forhold til en anden kvinde og noget om, hvordan det at elske med en anden kvinde rent faktisk kan være.

Et forsøg på svar

Jeg havde selvfølgelig hørt øgenavne, som »gnubbere« og »knop« om lesbiske, og det var ikke svært at se de seksuelle hentydninger i de navne. Samtidig vidste jeg, at jeg selv gned min klitoris, når jeg onanerede. Så det måtte være noget i den retning, lesbiske gjorde med

hinanden, når de elskede. Ret meget længere gik mine tanker ikke. Det hænger nok sammen med, at jeg først skulle finde ud af, at sjofle øgenavne ikke har noget med seksualitet at gøre (jeg afskyede øgenavnene, følte mig trådt på og gjort til grin som kvinde). Jeg skulle lære mine egne seksuelle reaktioner at kende og acceptere dem. Lære at sex er noget smukt og dejligt. Kort sagt, jeg skulle finde min egen seksualitet.

Seksuelle drømme

Alt imens jeg gik og »ledte« og prøvede at finde ud af disse

ting, begyndte jeg også at have seksuelle drømme om andre kvinder. Det var altid noget med en masse kys og kærtegn, noget med blid berøring af hele kroppen, og det ophidsede mig meget.

På et tidspunkt blev disse drømme og fantasier så nærværende, at jeg indså, at jeg måtte finde ud af, om jeg var lesbisk. Det vidste jeg i grunden godt at jeg var, men jeg var også bange, ikke for min seksualitet, men for reaktionerne på den.

Første gang

Den første gang jeg skulle elske med en anden kvinde var jeg selvfølgelig lidt nervøs. Jeg havde fortalt hende, at det var første gang for mig. Det gik forbavsende fint. Måske fordi jeg kender en kvindes krop fra mig selv. Vi kysede hinanden meget, kærtegnede hinandens ansigt og krop og pressede blidt vores maver, hofter og kusser mod hinanden. På et tidspunkt strøg

hun sin hånd blidt op ad mit lår, mod min kusse, og hendes fingre kærtegnede min klitoris. Jeg gjorde det samme, og vores kærtegn blev heftigere, til vi næsten samtidig fik orgasme.

Andre måder

Det var én måde at elske på. Siden har jeg elsket på mange andre måder. Jeg nyder meget at kysse og slikke min kærestes kusse, mens mine hænder berører hendes krop, og jeg holder også meget af, at hun gør det samme for mig. Vi kan også elske, kusse mod kusse, eller lår mod kusse, eller – ja brug selv din fantasi – du har en mund, et par hænder, en kusse, en krop, som du kan bruge til at kærtegne en anden krop med.

Orgasme eller ej

Nogle gange, når vi elsker, får vi orgasme samtidig, nogle gange til hver sin tid, og nogle gange får én af os orgasme. Det er også rart at elske, selvom det ikke

ender med orgasme. Det vigtigste er tætheden, blidheden, varmen og lysten til at være sammen i afslappet fællesskab. For mig er det at elske noget med en masse kærtegn, noget med at berøre en anden kvindes krop og at blive berørt, noget med blidhed og ømhed blandet med en heftig trang til at være nær.

Lyt til din krop

Jeg ved, der er andre måder at elske på, end dem jeg kan lide og har prøvet. Enhver kvinde må lytte til sin egen krop, må finde frem til sine måder, må gøre hvad hun har mest lyst til. Det at elske med en anden kvinde er smukt og dejligt.

LITTERATURLISTE

Lesbisk liv og seksualitet

Gerd Brantenberg:
På sporet av den tapte lyst.
Fagbokforlaget, 1986.
Bibliografi over lesbiske bøger, udgivet og oversat i Skandinavia.

Kvinde, kend din krop.
Tiderne Skifter, 1983.
Afsnit om »At leve lesbisk«, side 5-80. Skrevet med varme og indlevelse som dagbog.

Kvindfolk.
Danmarks historie fra 1600-1980.
Gyldendal 1984.
Afsnit om »Lesbisk Bevægelse«
side 332-346.

**Kvindestudier 4:
Det seksuelle mønster.**
Delta, 1980.
Artikel af Karin Lützen: »Myter og holdninger. Om beskrivelsen af lesbiske i skønlitteraturen.« side 103-146.

Karin Lützen:
Hvad hjertet begærer:
Kvindens kærlighed til kvinder
1925-1985.
Tiderne Skifter, 1986.
En levende og medrivende historisk gennemgang af kvinders kærlighed til hinanden.

Karin Lützen:
**At prøve lykken
25 lesbiske livshistorier.**
Tiderne Skifter, 1988.
25 interviews der viser spændvidden blandt lesbiske i Danmark gennem de sidste godt 80 år.

Ug vi skiltes med det.
Om unge lesbiske og bøsser.
Gyldendal 1987.
Interviews med unge lesbiske og bøsser.

Lesbisk liv i litteraturen

Ulla Alther:
Andre kvinder.
Gyldendal, 1985.
En spændende og humoristisk roman om mødet mellem den unge lesbiske Caroline og den 30 år gamle heteroseksuelle terapeut Hannah. Vi følger Carolines personlige udvikling gennem terapi og hendes forelskelse i Hannah.

Ulla Alther:
Resynder.
Gyldendal, 1982.
Handlingen foregår i USA og berører fem barndomsvenners opstod og liv i 50'erne til midt i 80'erne. En af personerne, Emily, flytter til New York og bliver gift, og bryder ud af ægteskabet, da hun bliver forelsket i veninden Hannah. De to kvinders forhold er den bedste afsnit i bogen og skrevet med stor indlevelse. Hannah er tyk, så du skal igen meget, før du kommer til de bedste afsnit. – Men det er det bedste!

Dorte Bernsen:
Tre skridt fra livet.
Fremad, 1984.
Gitte går i gymnasiet og har svært ved at finde en mening med tilværelsen. Veninden Stephanie er lesbisk og fremstilles som det eneste menneske i Gittes tilværelse, der forstår at tage ansvar for sit eget liv. Stephanie er en biperson i bogen, men viser at det at være lesbisk ikke behøver at være problematisk, men derimod kan være en styrke.

Gerd Brantenberg:
Rejs jer, fordømte.
Carit Andersen/Finn Suesons Forlag 1974.
Bogen skildrer på en utrolig morsom og selvironisk måde hvordan det var at være lesbisk i 60'erne før den nye kvindebevægelse og før lesbisk bevægelse slog igennem. En bog du skal læse – ellers snyder du dig selv.

Rita Mae Brown:
Anderledes.
Lindhardt og Ringhof, 1981.
Molly Bolt fortæller om sin opvækst i sydstatene og sin kamp for en uddannelse. Det gør hun på en skæg rapkæftet måde, der viser at hendes lesbianisme ikke er noget problem for hende selv, men nærmere for hendes omgivelser!

Bente Clod:
Syv Sind.
Gyldendal, 1980.
Romanens lesbiske forfatter er aktiv i kvindebevægelsen og skriver samtidig på en roman om et dansk ø-matriarkat.

Bente Clod:
Vent til du hører mig le.
Gyldendal, 1983.
Spændende fortælling om 3 generationer af kvinder: mormor, mor og døtre. Det er en varm og levende beskrivelse af familiens forsøg på at bo sammen og deres forsøg på at realisere drømmen om et kvinde-øsamfund. Det er øsamfundet fra *Syv Sind*, der her er skildret.

Regine Deforges:
Marie og Marguerite.
Per Kofods Forlag, 1987.
Brevroman fra århundredets begyndelse. I en lille fransk landsby forelsker to kvinder sig i hinanden – en lidenskabelig affære, der sætter den lokale moral på en prøve.

Birte Fynne:
Anne og Kristine.
Rhodos, 1986.
Handlingen foregår i middelalderen på heksejagtens tid og fortæller om Anne, der føler sig tiltrukket af den ældre Kristine, hvilket får katastrofale følger.
Lotte Inuk:
Søskendesjæle.
Borgen, 1988.
Danske Marays møde med og forelskelse i den fascinerende, men foruroligende, franske Cécile.

Tove Nielsen:
Helle og Vera.
Jespersen og Pio, 1979.
Klaus og Helle har boet sammen i et års tid, men skændes meget, fordi Helle er blevet interesseret i kvindebevægelsen. Hun møder Vera, som er åben lesbisk og forelsker sig i hende. Bogen viser, at et lesbisk forhold ikke er en dårlig erstatning for heteroseksualitet, men en mulighed for at leve på egne præmisser.

Mette Ravnskov:
Line elsker ...
Høst, 1982.
Line elsker Hanne. Dette medfører nogle kraftige reaktioner hos forældrene, arbejdskammeraterne og vennerne, som igen skaber problemer for pigernes kærlighedsforhold. Bogen er en god, varm og positiv beskrivelse af hvordan Line og Hanne tackler problemerne.

Sandra Scopetone:
Så længe vi er lykkelige.
Jespersen og Pio, 1979.
To 18-årige piger, Janet og Peggy, er forelsket i hinanden og forsøger at holde det hemmeligt. Da Janet bliver voldtaget af en jævnaldrende fyr som straf for at hun ikke bryder sig om fyre – og om ham, kommer det til et opgør med fordomme og dobbeltmoral i den lille by.

Deborah Hautzig:
Hej, Smukke.
Munksgaard, 1980.
Bogen handler om den tætte sammenhæng mellem venskab og forelskelse. 15-årige Chloe og Val vil selv finde ud af, hvilket forhold de vil have til hinanden. Og uanset hvad der sker, vil de ikke lade drengene ødelægge deres venskab.

Sørine Godtfredsen:
Marias stjerne.
Borgen, 1989.
Den 17-årige Marias selveerkendelsesproces er vanskelig, da hun indser, at den beundrede, ældre håndboldkammerat er lesbisk, og at hun også nok selv er det.

Bøsseliv i litteraturen

Henning Bech:
Når mænd mødes.
Gyldendal, 1988.

Henning Bech & Karin Lützen:
**Lyst eller nød:
Kvinders og mænds
homoseksualitet.**
1987.

Peter Boesen & Vagn Søndergaard:
Til mænd.
Tiderne skifter, 1980.
En antologi, digte om mænds kærlighed til mænd.

Adrian Chambers:
Dans på min grav.
Gyldendal, 1985
Ungdomsbog.

Larry Duplechan:
Blackbird.
St. Martin's Press, New York
1986.

Inger Edelfeldt:
Dygtig dreng.
Samlerens Bogklub, 1977.
Sommer & Sørensen, 1984.
Ungdomsbog.

E.M. Foster:
Maurice.
1987.

Augustin Gomez-Arcos:
Det kødædende lam.
Samlerens Bogklub, 1977.
Roman.

Lynn Hall:
Stok og sten.
Munksgaard, 1978.
Ungdomsroman.

Uffe Bjørn Hansen:
Hjertestop.
Rhodos Paper Backs, 1984.

Rock Hudson & Sara Davidson:
Rock Hudson, hans liv.
1986.

Christian Kampmann:
Fornemmelser.
Gyldendal, 1979.

Christian Kampmann:
Videre trods alt.
Gyldendal, 1979.

Christian Kampmann:
I glimt.
Gyldendal, 1980.

Bengt Martin:
Bengt og kærligheden.
Jespersen og Pios Forlag, 1979.
Ungdomsbog.

Bengt Martin:
De glade 50'ere.
Jespersen og Pios Forlag, 1979.
Ungdomsbog.

Bengt Martin:
Historien om Joakim.
1983.

Gloria D. Miklowitz:
Farvel fremtid.
Tellerup, 1988.

Jørgen Pagh:
En dejlig dreng.
Tiderne Skifter, 1981.
Ungdomsbog.

Ole Rud-Pedersen:
Omstigning.
Coq, 1982.

Karsten Skawbo-Jensen:
Byen af mælk og honning.
Gyldendal, 1985.

Rubens sted.
Gyldendal, 1987
Sammenhængende novelle-samling.

Lars Thomsen (red.):
Sex er mere end de siger.
Pan Forlag, 1981.
En befriende ligefrem og åbenhjertig bog, skrevet af lesbiske og bøsser. Et forsøg på at komme myter og løgne om homoseksualitet til livs.

Ralf König:
Bøsse og bøsse imellem.
Bogfabrikken, 1987.
Tegneserie.

Ralf König:
Den følsomme mand.
Bogfabrikken, 1988.
Tegneserie.

Curt Lindstrøm & Nobbe Bernild:
Tag mig som jeg er.
Gyldendal, 1982.
Ungdomsbog.

Bengt Martin:
Dreng græder ikke.
Jespersen og Pios Forlag, 1977.
Ungdomsbog.

Charles Silverstein & E. White:
Bøsserkærlighed – sex og samliv.
Borgen, 1985.
Gennemillustreret opslagsbog om bøssers sex- og kærlighedsliv.

Svend Erik Sørensen:
Vil du ha' stumperne?
1980.

Svend Erik Sørensen:
Mand og mand imellem.
Munksgaard, 1986.

Patricia Nell-Warren:
Frontløberen.
Rhodos, 1977.

Edmund White:
En drengs historie.
Hekla, 1987.

Alexander Ziegler:
En mands kærlighed.
Fremad, 1981.

Litteraturliste over bøger om aids

Roserne har torne
Peter Poulsen.
Kbh.s kommunale skolevæsen, 1987.

Aids – en udfordring til livet
Ulla-Britta Buch & Lars Bo Bülow
Munksgaard, 1989.

Aids og unge
Susanne Laust
Munksgaards Forlag, (rev. 1988).

Det er også dejligt
Aage Brandt
Gyldendal, 1988.

Ikke dø af – leve med Aids
Poul Birch Eriksen
Sommer & Sørensen, 1987.

Bliv her Morten
Curt Lindstrøm
Gyldendal, 1988.

Byen af mælk og honning
Karsten Skawbo Jensen
Gyldendal, 1985.

Dette er kun forslag til litteratur – yderligere titler kan fås ved henvendelse til biblioteket i København (har desuden et videotek) eller Århus (se adresselisten!).

Tirsdag
kl. 19.00 til 21.00

UNGDOMS

for bøsser og lesbiske

33 13 06 28

PAN-INFORMATION

33 13 01 12

FREDAG, LØRDAG, SØNDAG, MANDAG KL.: 20-24

BIBLIOTEK OG ARKIV
LANDSFORENINGEN FOR BØSSER OG LESBISKE
FORBUNDET AF 1948

20 NOV. 1990